

DON QUIJOTE

Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes”

REVISTA ȘCOLARĂ
„DON QUIJOTE”
NR 1/2020

CUPRINS

Tema acestui număr este... SELFIE

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Camelia Costea
Laetitia Hossu-Longin
Maria Iosif

ILUSTRATIE COPERTĂ:

Tiberiu Zamfirescu

PROFESORI COORDONATORI:

Mihaela Petre
Maria Popescu
Loredana Secri
Laura Tudose

Concepție grafică și DTP:
EDITURA OSCAR PRINT

REVISTĂ EDITATĂ
CU SPRIJINUL
DOAMNELOR DIRECTOARE:
Camelia Rădulescu
și Magdalena Vuțulicu

LICEUL TEORETIC BILINGV
„MIGUEL DE CERVANTES”
REVISTA ȘCOLARĂ
„DON QUIJOTE”
NR 1/2020
ISSN 2601-3231
ISSN-L 2601-3231

CUPRINS:

- ✓ Editorial p. 3
- ✓ Din viața liceului p. 4
- ✓ Pagina anglofilului p. 9
- ✓ Pe aripi de cuvinte p. 14
- ✓ Dezbateri p. 26
- ✓ Prezentare de carte p. 29
- ✓ Interviu p. 30
- ✓ Candidul netemperat p. 32
- ✓ Umor cervantin p. 34
- ✓ Pastila de știință p. 36
- ✓ Expo p. 37

BETIA DE IMAGINI. FORME FĂRĂ FOND?

Prof. Loredana Secri

Don Quijote făcând un selfie în armură de cavaler și postând imaginea pe Instagram. Cu ce scop? Poate răspunsul la această întrebare este și cheia disputelor stârnite de amploarea fenomenului SELFIE în societatea actuală, fenomen despre care se spune că ne plasează în sfera HIPERREALITĂȚII, în care virtualul tinde să acapareze realul. Să creăm câteva scenarii:

1. Postează pentru a se convinge pe sine (odată ipostaza făcută publică, Supraeul creează identitatea) că este asemenea bravilor cavaleri despre care a citit în romane.

Oare câți dintre contemporanii noștri nu-și postează selfie-urile pentru „masca fericirii” la care îi obligă o societate hedonistă? Câți nu doresc să afișeze o viață perfectă pentru a-și liniști Eul, pentru a-i comunica insistent că totul e în ordine? De curând am auzit un psiholog afirmând că depășind etapa nevoii de supraviețuire, odată cu sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, omenirea a intrat în etapa nevoii de împlinire personală. Și atunci, beția aceasta de imagini poate ne amețește puțin conștiința intrată în alertă când simte cea mai mică urmă de neîmplinire.

2. Postează luptându-se, pentru a atrage atenția doamnei inimii sale, Dulcineea. Discutând cu elevii mei, câțiva mi-au spus că mulți copii nu primesc acasă atenția cuvenită și, în consecință, aleg social media pentru a stârni reacții. Dar sunt copii. Mai dureros e că și mulți adulți postează pentru a atrage atenția, arătând că segmentul acesta, nesigur pe sine, se află în stadiul infantilismului.

Să extindem acest exercițiu de imaginație și să ne întrebăm pentru ce motive ar posta selfie-uri alte personaje aduse în contemporaneitate. Sărmana văduvă **Mara** (personajul lui Slavici) ar face un selfie alături de copiii săi frumoși, siguri pe ei, împliniți. Ar posta apoi pentru a se mândri cu realizarea ei maternă, pentru a le demonstra celorlalți că ea, o sărmană văduvă, nu s-a lăsat încovoiată de povara vieții și a ieșit cu capul sus din toate încercările. Ar mai face, poate, un selfie cu ciorapii în care depozita banii pentru viitorul copiilor săi, dar pe acesta nu l-ar posta. Ar fi doar pentru bucuria sufletului ei această incredibilă posibilitate de a se privi pe sine cu mormanul de bani în față. Spre deosebire de **Ela**, ce ar posta selfie-uri studiate, **Otilia** lui Călinescu s-ar arăta nestudiat, dar numai pentru a-și proba tinerețea și farmecul. La maturitate ar refuza categoric să se mai privească.

Mă gândesc acum la cei care s-au îndepărtat atât de mult de natura umană încât și-au pierdut instinctul de conservare, la cei care își pun viața în pericol pentru un selfie senzațional. Ce vor să obțină? Multe, multe vizualizări care să le valideze existența și poate satisfacerea nevoii de senzațional. Oare ce personaj ar face un selfie în timp ce își pune viața în pericol? Hm, lui **Lafcadio** i s-ar potrivi mănuașă. Personajul lui Andre Gide din „Pivnițele Vaticanului” reflectează la sentimentul de libertate pe care ți-l dă un act gratuit, fără un scop anume. Și-atunci, când faci selfie pe un tren circulând cu 500 km/h poate nu postezi pentru aprecieri, ci pentru a-ți dovedi libertatea. Ceea ce înseamnă că nu o simți deplin, deci experimentezi vidul și din acest punct de vedere.

Substanțial ar fi, poate, gestul lui **Oedip** de a se fotografia după ce își scoate ochii și de a posta ca memento al rătăcirilor umane, al incapacității privirii de a ajunge la adevăr. Fiindcă e adevărat, „limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot pătrunde în miezul lucrurilor” (*Micul prinț*, Antoine de Saint-Exupéry).

Ar mai fi și personajele care fac selfie-uri pentru a se cunoaște, așa cum sunt, nefalsificați, dar postarea n-ar mai avea sens decât ca exemplu de autocunoaștere. Mircea Eliade, în *Romanul adolescentului miop*, experimentează autoscoopia, analizându-se cu îndoielile și defectele sale.

Act de narcisism în mare măsură, iată că selfie-ul poate avea și valoarea unui instrument de autocunoaștere. De altfel, în paginile acestei reviste, veți descoperi adevărate selfie-uri literare, cu valoare euristică. Totul stă în intenția care animă acest act, după cum puncta într-o discuție Tiberiu, autorul senzaționalei ilustrații de copertă.

Fini observatori ai mesajelor vizuale, ați descoperit nuanțele pe care le aduce răsturnarea imaginii - ilustrație de copertă. E un joc al planurilor care plasează drept centru de interes, pe rând, copia și originalul. Când în atenția tuturor este *imaginea* umanului, umanul aproape că nu mai contează. Dimpotrivă, coperta a patra pune în lumină *umanitatea* umanului situat în temporalitatea din care nimeni nu se poate sustrage. Gânduri, riduri, trăiri, toate se pot citi pe chipul celui de-al doilea Don Quijote.

Vă îndemn să meditați la toate acestea și să vă bucurați de profunzimea și prospețimea textelor colegilor voștri.

DIN VIAȚA LICEULUI

Cuvinte călătore ...

Prof. Magdalena Vușulicu

De multe ori timpul aruncă o umbră nemeritată peste cuvinte, deși ele dezvăluie limpede sentimente frumoase. Așa cred că s-a întâmplat cu „patriotism” și „iubire de oameni”. Pronunțate prea des cu emfază, ele sunt, nemeritat ocolite.

Am trăit o mare bucurie să cunosc o persoană în care se oglindesc aceste cuvinte, Doamna Cristina Todea Dimitriou, cetățean

cipriot de origine română, care trăiește de peste cincizeci de ani „pe insula Afroditei”.

Cu multă perseverență, implicare și mai ales iubire pentru români și românism, a pus bazele Alianței Românilor din Cipru și, mai ales, s-a luptat să înființeze opt școli pentru copiii imigranților (români).

Speră, ca noi toți, într-un destin fericit și prosper pentru țara noastră, în care acești micuți să se poată întoarce pregătiți să trăiască într-o țară latină.

Este o dovadă (ce bucurie!) de patriotism și iubire pentru români.

Elevi și studenți în Anul Centenarului

Atunci când doamna profesoară Horga Paula ne-a propus să facem o călătorie până la Iași, am știut că va fi o experiență frumoasă! Ne-a explicat ideea pe care a fost bazată: era vorba de un proiect organizat de Facultatea de Istorie din București pe tema Marii Unirii și finanțat de Primăria sectorului 1. Urma să fim cazați în campusul Titu Maiorescu alături de alte două licee, Ion Luca Caragiale și Sfântul Sava, și de studenți de la Facultatea de Istorie.

Așadar, într-o dimineață de joi ne-am întâlnit cu toții la Facultatea de Drept din București și împreună cu grupul doamnei decan a Facultății de Istorie, Florentina Nițu, am plecat spre Iași.

Drumul a fost lung, dar ne-am bucurat să vedem locuri pe care nu le mai văzuserăm până atunci. Totodată ne-am cunoscut mai bine cu ceilalți copii, iar oboseala s-a resimțit de abia atunci când am ajuns.

Deși era mai frig decât în București, ne-a făcut plăcere să facem un tur pietonal și să vedem partea istorică a orașului. Unul din lucrurile care ne-a plăcut

foarte mult a fost faptul că e un oraș mic, așadar îl poți traversa cu ușurință pe jos, am văzut Palatul Culturii, am vizitat Centrul Vechi. Ne-am gândit la toate locurile în care vrem să ajungem a doua zi, la toate muzeele și străduțele care așteaptă să fie vizitate.

În dimineața următoare am vizitat Arhivele. A fost unul dintre locurile noastre preferate. După ce am ascultat prezentarea doamnei Suzana Bodale, am avut ocazia să ne uităm peste multe dosare, scrisori, caricaturi și poze care datează din perioada Războaielor Mondiale și a Marii Uniri. Fascinant scrisul de mână impecabil, jurnale, înscrisuri de concedii medicale etc. Kilometri de arhivă își așteaptă cercetătorii!

DIN VIAȚA LICEULUI

Un alt loc din Iași care ne-a impresionat foarte mult a fost Biblioteca Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” și Aula Universității. Aceasta se află într-un top al celor mai frumoase locuri din lume din punct de vedere arhitectural. Dispune de peste un million de cărți scrise în rusă, franceză sau germană, precum și de reviste, documente tehnice, CD-uri, DVD-uri, microformate etc.

Ziua de vineri a fost o zi încărcată, dar atât de frumoasă! Am mers la Muzeul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Acolo am văzut exponate care provin din Colecția „Fundației Cucuteni pentru Mileniul III”. Spațiul dedicat acestei vechi civilizații este amenajat într-o manieră modernă, astfel încât imaginile care reproduc scene din viața cotidiană sunt ilustrate cu ajutorul unor exponate originale.

Construcțiile vechi și de 300 de ani au devenit monumente istorice, care amintesc de trecut și atrag vizitatori, mai ales dacă au fost renovate. La Iași, în Copou se afla Turnul de apă, care a fost renovat, devenind un restaurant elegant, iar seara luminat împreună cu terasa amenajată în jurul lui.

Călătoria „pe urmele Marii Uniri” continuă. Am ajuns la Casa Berthelot, care este un monument istoric. În această clădire, în Primul Război Mondial, a fost găzduit generalul francez Henri Mathias Berthelot. Această casă a aparținut profesorului George Bogdan iar astăzi se reabilitează.

Muzeul Unirii din Iași a fost reședința domnească a primului domnitor al Principatelor Unite, Alexandru Ioan Cuza, devenind ulterior reședința regelui Ferdinand. Aici am văzut piese de istorie de la Unirea Moldovei cu Țara Românească. Clădirea este un monument istoric și de arhitectură.

DIN VIAȚA LICEULUI

În ziua de sâmbătă, călătoria noastră a luat sfârșit cu vizita la Palatul Alexandru Ioan Cuza de la Ruginoasa. Am admirat arborele genealogic al familiei Cuza și piesele de mobilier ale acestuia. Proiectul „Elevi și studenți în an de Centenar” a continuat până la sfârșitul anului cu alte evenimente: concursuri, postări pe platforma proiectului și conferința de închidere. A fost o ALTFEL de experiență legată de Centenar!

Articol realizat de:
Stan Paula, Ciobanu Laura Andrada
Coordonator: Horga Paula

Centenarul mai aproape de tineri

Andrei Petrescu și Marius Tufeanu, IOA

Hei! Fii atent! Centenarul României înseamnă mai mult decât o serie nesfârșită de festivaluri colorate și discursuri pompoase, este întruchiparea CONȘTIINȚEI NAȚIONALE a poporului român. Suntem toți conștienți că evenimentul acesta putea fi sărbătorit într-un mod mult mai...deștept.

Ei bine, aici intervine Facultatea de Istorie din cadrul „Universității București”. Împreună cu aceasta am stat și ne-am pus câteva întrebări: „Bine, bine, toate astea sunt plăcute ochilor și urechilor, dar creierului? Cum îi putem atrage pe cei tineri, mai ales, să afle lucrurile cu adevărat importante din spatele Centenarului?”

Răspunsul este simplu: Trebuie să le vorbim despre rolul tinerilor în societatea de atunci. Să afle cum gândeau, ce făceau, dacă au avut o contribuție în desfășurarea evenimentelor istorice.

Ideea a putut fi pusă în practică extrem de repede...în 2019, când s-a pus la cale o excursie la Alba-Iulia.

Planul excursiei a fost foarte bine stabilit (doar au avut timp din belșug să îl pună la punct)

Ziua 1: Dis-de- dimineață am plecat din București spre Alba-Iulia. Am vizitat „Sala Unirii” și muzeul de istorie al orasului, unde am văzut fresce și exponate. Am ascultat fragmente din memoriile unor oameni care își exprimau dorința de a participa la acel moment istoric. Ne-au impresionat foarte mult...oamenii, cu mic, cu mare, de peste tot de prin țară, voiau neapărat să ia parte la acel moment important.. Sărmanii oameni afectați de gripa spaniolă, care făcea ravagii atunci, își exprimau regretul atât de sincer încât puteai să le simți tristețea până în cele mai ascunse cotloane ale sufletului. ASTA înseamnă să fii patriot, să dai dovadă de conștiință națională.

Ziua 2: Am vizitat cetatea Alba-Carolina, ruinele romane și mormântul unei personalități importante: **lanca de Hunedoara.**

Înainte de a părăsi Alba, mai aveam de vizitat un loc cu o importanță atât istorică, cât și religioasă: Mănăstirea Râmeț.

Acolo am găsit oameni bogați sufletește. Locul îți inspiră o liniște absolută, impresia ca timpul stă pe loc. O maică ne-a povestit foarte frumos istoria bisericii, cu bune și cu rele.

Ziua 3: Înainte să plecăm spre București, am vizitat Casa Memorială „Lucian Blaga”.

Astfel am putut să înțelegem în ce condiții lucra acest mare om de cultură al neamului românesc și câteva aspecte din laboratorul său de creație.

Pentru a încheia într-o notă pozitivă, am făcut un ultim popas la „Târgul de Crăciun” din Sibiu. Atmosfera era genială și mâncărurile delicioase. Pentru a ne dezmorți o ultimă dată înainte de drum, am făcut o plimbare prin Sibiu.

Toate poveștile trebuie să aibă un final, nu? Voiam să mai dureze, dar suntem mulțumiți că am învățat lucruri noi, am întâlnit oameni faini și ne-am creat amintiri frumoase. Le mulțumim sincer doamnei profesoare de istorie și coordonator Paula Horga și Facultății de Istorie pentru că ne-au oferit șansa să participăm într-un astfel de proiect!

Tu ce părere ai
despre toate acestea?

Elevul „profesor”

Prof. Flavia Sima

V-ati întrebat vreodată cum ne percep elevii? Cum s-ar simți, dacă le-am cere, măcar o dată în viața lor de școlari, să fie ei profesori și noi elevi?

Ei bine, acest „experiment” i-a încântat și îi încântă pe „partenerii” noștri în ale educației. Acesta se poate dezvolta atât la clasele de gimnaziu, cât și la liceu.

Ce abilități dezvoltă aceste ore? Multiple! De la exprimarea în public, pregătirea orei din punctul de vedere al conținutului și al corectitudinii predării, autonomia în exprimare și gândire, felul în care se prezintă în fața elevilor, ținută, gesturi, exprimare, poziție, până la folosirea abilităților câpătate în orele de TIC, prin prezentările făcute în power point sau prezzi.

Elevul „profesor” este liber să își aleagă tema pe care dorește să o predea, pregătind materialele pe care le va folosi în cadrul orei. Ceilalți colegi vor trebui să colaboreze cu „profesorul” care le va îndruma pașii și le va deschide ochii spre noi orizonturi culturale sau științifice, iar profesorul real va fi și el unul dintre elevi. Este un fel de „carnaval” al predării în care rolurile sunt inversate. Elevul „profesor” poate evalua și acorda note, conform scalei sale de apreciere, încercând să țină cont de corectitudine și uitând pentru o oră de prietenii sau simpatii. Evident nu în catalogul real deoarece suntem doar într-un „joc”!

Veți fi surprinși cu câtă bucurie se vor pregăti pentru aceste ore, cât de mult își vor da silința să arate câte lucruri știu, cât de corecți, eleganți, elocvenți și convingători pot fi în fața elevilor- colegi, cât de mult își doresc să-și demonstreze sieși, în primul rând, și apoi colegilor că pot realiza această oră cu mare profesionalism.

Profesorul real, în afară de a se transforma în elev pentru o oră și a colabora cu ceilalți elevi, are și sarcina de a nota și corecta eventualele greșeli de orice fel comise de elevul „profesor”. Acestea vor fi aduse la cunoștința celui care a fost „profesor” pentru o oră la sfârșitul orei, cerându-li-se părerea și celorlalți elevi din clasă.

Acest experiment se poate aplica atât la disciplina pe care o predă fiecare, din acele ore la dispoziția profesorului, cât și la orele de dirigenție.

Orele de dirigenție sunt create pentru elev, pentru ca acesta să aibă posibilitatea de a se exprima, de a afla lucruri

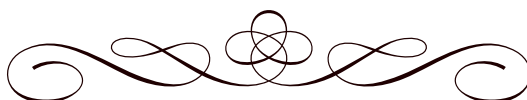

care îl interesează pe tânărul de azi. Și pentru că se vorbește din ce în ce mai mult despre experiența proprie, ca cel mai eficient model, bun sau mai puțin bun, am să vă împărtășesc din experiența mea de mai mulți ani. Orele de dirigenție sunt create de elevi pentru elevi, rolul dirigintelui fiind cel de moderator.

Încă din clasa a V-a, semestrul I, elevii propun teme pentru aceste ore, iar dirigențele împreună cu aceștia le selectează pe acelea care au cel mai mare impact în educația și dezvoltarea personală a elevilor. Cei care au propus temele alese vor fi cei care vor realiza prezentările, putând să se asocieze cu alți elevi, 2, maximum 3. Prezentările se fac întotdeauna în Powerpoint, iar elevii vorbesc liber despre tema aleasă. Ceilalți colegi au datoria de a fi atenți pentru că la sfârșitul prezentării se propun jocuri, tip Kahoot, în care întrebările sunt legate de tema expusă. Este incredibil cât de atenți sunt toți elevii și cât de mult își doresc să iașă învingători. Câștigul acestei ore este faptul că elevilor li se concentrează atenția asupra unei teme, rămân cu destule informații despre acea temă și mai ales le dezvoltă dorința de a fi competitivi.

Desigur, fiecare dintre elevii unei clase trebuie să prezinte măcar o dată pe semestru o temă în cadrul orei de dirigenție. La început timizi, șovăielnici, ajung în clasa a VIII-a să-și exprime cu aplomb punctele de vedere și să fie pe deplin stăpâni pe propriile idei și gânduri.

Ceea ce mă interesează cel mai mult este să văd cum gândesc elevii, cu ce noutăți, idei proprii pot veni într-un domeniu și nu ce au spus alții despre această temă. Consider că în acest lucru constă progresul elevului și al învățământului, în general. Altfel vor percepe elevii realitatea atunci când au propriile idei puse în ordine și știu ce ar putea realiza pentru ca viața lor să dea un salt în ceea ce privește calitatea vieții.

Gloomy Thoughts

by Paula Turc, 7B

Tap. Tap. Tap

The black-haired twelve-year-old could almost feel the rain as it softly knocked against the tilted roof. He surprisingly enjoyed the rain, or more like the sound of it.

It was calming. It was soothing. It was easeful. It was everything he wanted to be.

He watched as the grey sheets of rain painted the window in front of him in a blurry, faint colour, the relaxing song of the taps still continuing.

It brought a nostalgic feeling to him. But he didn't know why it was so nostalgic.

He always thought that he was an average child, with an average yet kinda crazy family. But then, a blonde young man appears at his house, telling his parents...

No, that's not right.

... his adoptive parents that he is his brother. His.

And that he was back. From the dead.

And what was worse is the fact that he didn't even remember he had a biological brother, especially one that died a long time ago. This information was too overwhelming for a twelve-year-old.

In fact, what was even worse was that the two humans that raised him ever since he was a baby, the two humans that he loved with all of his heart... were not actually his parents.

He sighed as he ran a hand through his messy black hair before flopping back on his also messy, but soft, bed. Everything was messy. He was messy, his mind was messy, his surroundings were messy... But he had nor the energy nor the will to do anything about this constant messiness.

His eyes darted to the white clock on the wall. Nine o'clock in the morning. Time passed so quickly sometimes, and sometimes so slow. It was an enigma.

He was tired, but he couldn't sleep. His thoughts kept buzzing in his head, keeping him awake. If that young man really was his brother and he really was back from the dead, why didn't he visit him sooner? He mentioned that he's been alive for quite some years now, so why didn't he search for him?! Why did he choose to come now and ruin everything?! It wasn't fair! He preferred living a nice lie than the hard truth! He was also mad at his parents – his adoptive parents – for not telling him sooner that he was adopted and that he had a dead brother!

But could he really call them adoptive parents?

Sure, they weren't his biological parents, but from what he heard from the blonde boy, they were actually his aunt and uncle, so they were part of his family.

The twelve-year-old started getting even more confused and agitated.

It doesn't matter if they weren't his biological parents, they raised him, and he always viewed them as his parents, and nothing else mattered.

For him, they were his parents.

And that blonde boy definitely wasn't his brother.

"Breakfast is ready!" the warm and soft voice of the woman he used to think was his mom – and still called her mom – woke him from his fuzzy mind.

He slowly sat up and glanced around. Pillows and blankets were on the floor along with books and piles of toys. He was really mad last night. He had to take out his anger on something.

His gaze wandered around the room, examining it and noticing every little detail, like it was his first time seeing it.

He had a lot of shelves with all sort of golden trophies from sport competitions. He loved sports. He loved the adrenaline they gave him. It made him feel alive.

The open closet of which clothes were sticking out used to be scary to him because of the stories of the monsters hiding in closets and under children's beds, but now that he thinks about it, nothing can be scary about a closet.

Next to the closet he had his most precious collection, more precious than all of his trophies.

His lego collection.

Yes, that's right.

His lego collection was more precious than all of his golden trophies.

Why?

Well...

He didn't really know why.

But it always calmed him down whenever he was in a bad mood.

Except this time.

He spent years building all sorts of cities, forests and ships, so the desk was full of colourful masterpieces, as he called them.

Building was his way of relaxing when he didn't have any sport competitions. Plus, he could never sit still and do nothing; he always had to do something. It just was in his nature.

The rest of the room wasn't as special as the corner with the lively buildings. It was full of posters with famous sport players from each category. Football, basketball, baseball, you name it.

He didn't need want a TV in his room. All of his siblings had one, but TVs just aren't for him. As mentioned above, he couldn't stay still and do nothing. Plus TVs were boring for him. Even sports competitions were boring on television. He preferred watching them live.

A knock on the door woke him from his deep thoughts and observation, and the door slowly creaked open and revealed

his so called brother, or how he preferred to call him, the blonde young man.

Maybe he really was his brother, because they had some similarities when it came to looks: they both had the same ocean blue eyes and soft features, but the blonde boy's features were considerably more developed, as he was way older than the black-haired boy, probably by 6-7 years.

The young man flashed him an all-knowing smile, like he knew everything that was going on inside his little brother's head, before saying:

"Do you like stories?"

"Uhh... I guess so?" Carlos raised his eyebrows in confusion as the young man sat next to him. "So what is this story going to be about?"

The blonde man stayed silent, keeping his all-knowing smile on his face.

"Well... How about I tell you the story first and then you tell me what do you think it's about?" he finally answered, after a short pause. Carlos furrowed his eyebrows, puzzled by the obnoxious answer he had received.

The young man cleared his throat, announcing that the story was about to start.

"There were once three Realms. Heaven, Afterlife and an everlasting abyss, an Inferno. Their mutual task was to balance the Real World at all costs. And in order to balance it, they each had its own Ruler and Champion—"

"What's a Champion?" Carlos nonchalantly interrupted him. He didn't understand why his so called brother decided to tell him a story about some stupid realms. He was a teenager not a foolish three-year-old!

"Uh, I'll explain it to you afterwards." there was an obvious irritation in his tone. "Anyway, Heaven was, of course, ruled by God, and its champion was Andromeda, a powerful angel who always helped those in need. Afterlife was ruled by the Lord of Underworld, an ancient Egyptian God named Anubis, and its Champion was Kronikk, an intimidating and very vain individual, who is rumoured to be the most powerful of all three, and the eternal abyss was ruled by —"

Carlos yawned loudly, before interrupting him once again:

"Can you get to the point please? This story is really boring."

There was a visible anger on the blonde man's expression, but he quickly masked it by flashing Carlos a small smile.

"Yeah, sure..." he calmly replied. "So, uhm, there was also an evil emperor named Chao, whose goal was to rule these three realms. But in order to do it—"

"He had to kill the Champions and the Rulers. Yeah, yeah, I know how the story goes." Carlos rudely replied, briefly glancing at the clock before returning his gaze to the young man. The man took

a deep breath, as an attempt to calm down. Carlos only smirked, satisfied that his lovely plan was working.

"Yes, exactly." the man smiled again. "So Chao decided to create his own army he—"

Carlos chuckled loudly, trying to annoy his 'brother' even more. His brother's expression suddenly darkened, finally seeming fed up with Carlos's overall rude and careless attitude.

"What's so funny?" he asked Carlos, his tone bitter and mildly infuriated.

"Nothing, nothing, just go on!" he said, a big smile on his face as he tried to contain his laughter.

The blonde man sighed, probably regretting his choice of telling Carlos a story.

"He took children from their families, he brought the dead back to life, he even brainwashed innocent people and transformed them into some ruthless super soldiers. But his most ingenious, yet deadly, creations were... the Legends."

"The Legends?" Carlos asked, quirked his eyebrows. This story was getting more and more obnoxious, and he couldn't wait for it to be over. What was he trying to tell him anyway?

"Yes. Or at least, that's how most of the people call them. They were stories about seven monsters, each one of them based on one of the seven deadly sins. They brought chaos and death everywhere they went, and they even almost managed to destroy all of the three realms, but luckily Eques, one of the most powerful wizards ever to exist, stopped them and trapped them into a talisman."

"Oh, yay. Of course a wizard saved the day, just like in any other stupid fairytale." Carlos commented, totally unimpressed by the story as he rolled his eyes. "Is it over yet?"

"Uh, no. You see, this talisman was in the possession of many people, including Kyros, Eques' archenemy. It is rumoured that if you know the right sequence, you can free the seven monsters. And if you free them—"

"Goodbye world. Too predictable. And let me guess, this talisman is actually here, in the 'Real World' as you might call it."

"No, it actually isn't. It's guarded by—"

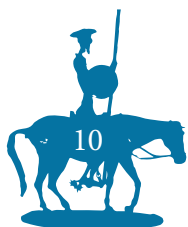
"Yeah, whatever. So what's the moral, huh?"

"There's not really a moral—"

"Thanks for wasting my time then." Carlos got up and headed towards the door.

"I don't understand why you decided to come here and ruin everything. You should've stayed dead." he said bitterly, before exiting the room.

The young man only sighed, disappointed with the outcome. Perhaps he should have trusted his friend this time. She was an eternal pessimist after all, but this time her advice would have surely saved him from this complete disaster and embarrassment.

Poems

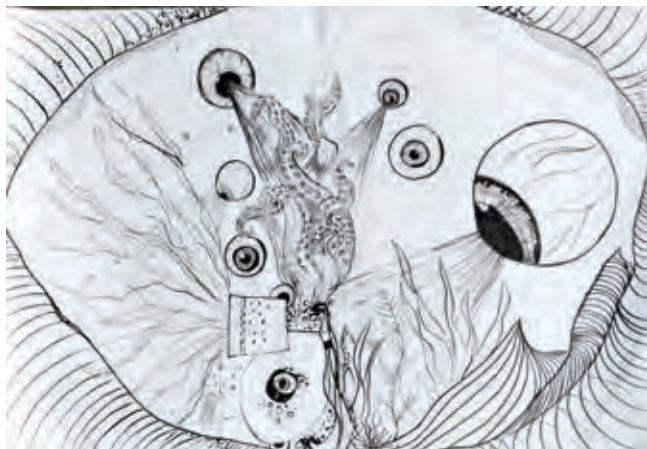
by Letiția Radu, 8A

MEDUSA

Her skin was white as the marble
Her deep-green eyes were made of glass
The darkness lived inside her
And snakes filled her head

After all, they were the only friends that she ever had...

Those who had seen her face dropped back in fear
In the end becoming nothing more but a rock.
They were magnified by her beauty and grace
But none of them had a golden heart
Just stone.

ȚUCĂ DARIA MARIAM 9D

THE GOLDEN BOY

Once upon a time
There was the Sun
Shinning so bright
A lifetime of darkness
Couldn't drown

The boy once loved
The Sun,
Hair as golden as the rays
That blinded all
Who dared to look

Once upon a time
I knew the Sun
Who screamed and cried
As he watched himself
Burn the whole love

A boy
Who flew so high
His wings collected Stardust
And water from the Clouds

A boy
Whose dreams were so wild
That the Gods called it arrogance
And as a punishment
They sent him on Earth

A boy
Who smiled as
The darkness of the sea
Called him under...

He ached in a language so old that even the God's no longer remember...

So dead, he returned to gold

ZALZABAR'S POTION

“A depressed alchemist brews a love potion so he can love himself again.”

prompt by @writing.prompts

A short story by yours truly

ZALZABAR'S POTION

The green slimy formyl flasks were shining softly in the sunlight protruding through the window in his lab. Zalzar took off his pointy hat tiredly and, combing through his beard, sat his head on the oak table. Years had passed since he'd last gone out in the world, but there wasn't even a point for an old alchemist to go out now, was there? He was dissociating again. Staring blankly, Zalzar would often think about his experiments and the quintessence, his life's work, but even more times he'd just try to remember the simpler feelings, the smell of rain, the calming, blue lake from his childhood, the warm touch of another person's skin... How long had it been since he'd felt any of them?

‘I'm sad again...’ he muttered to himself. But that was not quite the case. He'd been sad continuously for a long time, longer than most people can take. Being so consumed by his work, though, he hadn't realised until much later, when the food started to lose taste and even the most successful experiments failed to curl his lips into something close to a smile. Zalzar was unhappy: he considered himself worthless, the years had transformed his body into something that resembled a gargoyle more than a human person, and the last social interaction he'd had was so far away in the past, he couldn't even remember the face of the person he'd spoken with. The alchemist wasn't complaining, though:

‘At least I've got my life's work to keep me company’, he chuckled.

Coughed, really. Laughter was no longer part of his muscle memory. ‘But even this work is useless rubbish, when I think about it...’

This was the process of most of his thoughts lately: ‘I'm sad – but hey, there's a silver lining! – Nope, I'm sad again.’ Something had to be done, Zalzar was aware of it. Suddenly, the sapphire glow of his ingredient bottles caught his eye. An idea sparkled in his eyes.

The next few days were quite frantic for the depressed alchemist: brewing and combining, time passed without him thinking about it. It was a week later when, even more tired, he put his pointy hat down once again and, head on table, looked at his product. This time, his face almost showed a smile.

‘It is finished...’

The next thing he did was something unexpected for an alchemist who had just completed a potion, but very much expected for an old man – he hit the sack.

The next morning, Zalzar awoke to a slimy eye eerily staring at him through the glass. His creation was luring him from the oak table- today was the day.

Opening the dusty closet, an army of moths attacked the old man. Upset, he started to remove the moths by their wings from his long, long beard. A strange smell caught his attention. Sniffing around, Zalzar the wise alchemist discovered the source of the peculiar odour. He really needed to take a shower. Sound of bottles collapsing and a hand searching frantically through cupboards. Finding what he needed, Zalzar dumped some muddy-looking potions on himself, then proceeded to walk to the bucket (he used that to catch the water droplets invading his room whenever there was a storm). Satisfied, he dumped the bucket on himself as well and topped it off with some cologne – imported, this one. Zalzar went back to the closet he'd abandoned earlier and put on his best clothes – surprisingly, they still fitted, a tad tight, though – but that was something the potion was going to fix.

Having made all these preparations, he finally directed his attention towards the bottle. Deep breath, and *gulp*. He'd forgotten how tasty alcohol was. Back to the potion, then. With his newly- acquired bravery, Zalzar took a small sip. The warm liquid soothed his throat, and lower, his whole abdomen was filled with a calming warmth. Other than that, nothing happened. That's okay, Zalzar smiled – he was used to disappointments.

PAGINA ANGLOFILULUI

The alchemist sank in his chair and closed his eyes. When the sunlight reflected by his flask started to tickle his beard, the old man opened his eyes once again with a new goal in his heart. He wanted to see the sun. It had been so long since he'd last done that, he wanted to feel like a child again.

The front door didn't budge at first, his old clothes were constricting his movements and his strength wasn't as it used to, but he managed to open it after a little fight. The first thing he felt was the wind ruffling his beard and almost knocking his pointy hat down. Then he heard the song of birds, saw the blue of the sky and felt the softness of the grass. He also felt something else, but it didn't come from the scenery that surrounded him. There was something coming from within – he felt happy. A pleasant breeze of optimism was blowing the dust off his rusty heart, liberating his soul, freeing his mind and putting wings on his feet.

Overwhelmed, the old alchemist began to run through the green field, shouting loud, although a bit raspy, but with such exuberant joy that even wild creatures stopped in their tracks and sniffed the air worriedly at the sight.

Zalzabar must have been frolicking for a while, because the warm sun had already set with a breathtaking array of ember and maple syrup colors. He was already at the woodland edge and a full moon glowed with silver strands. Zalzabar was completely at peace with himself. Blissfully, the alchemist entered the forest. His white hair left silver trails among the trees and bushes. Step by step, as he went deeper in the woods, the path closed up behind him and the leaves rustled more and more.

Zalzabar was just about to turn around and leave, when a strange creature made its appearance. Without a hint of fear, it was standing right in front of him: a white deer, eyes big with curiosity, the only hint of darkness on the entire animal. Its fur, its antlers, its hooves, even, were glowing like the moon. What was it? The quintessence, maybe? Whatever the strange deer meant, Zalzabar knew what to do. He followed it without a doubt in his mind, through the

bushes and the grass, until they reached a clearing. In the dark forest, that clearing looked like a pool of moonlight, where little tears of glowing dust would fall and gather. There, the fantastical deer finally stopped. The alchemist suddenly felt so worn down, he sat down next to the creature. In the middle of the clearing, the two lay calmly on the grass. Zalzabar put his head on the stomach of the deer and felt... life. Its breaths were steady, its fur was warm, its heartbeats were calming. In the pool of moonlight, bathed in silver rays, the old alchemist fell asleep for the last time. He was content. He had fulfilled his lifelong dream. He had found his quintessence.

Epilogue

Some scrummy-looking kids, playing through a meadow.

'Let's play hide and seek!' One says. A murmur of agreement.

'One.. two... three...' one of them starts to count. They all run around in search of places to hide.

One boy, though, strays away. In his game, he doesn't realise how far he's gone. He stumbles on a strange door in the hill he's running up. The curiosity is too much for the child, he goes up to the door. Three knocks... nothing. Of course, it must be abandoned. The door doesn't budge at first, but after a small fight he manages to bust it open. A cloak of dust falls on the child. Inside, more dust, covering every inch of the small room.

In the corner, though, a terrible sight.

On the table, a skull. Some bones on the chair next to it and under it. Next to the skull, a pointy hat, and some dried-up droplets, shining like stars.

Terrified, the child stumbles out of the room and goes back to his peers. He wins the hide and seek game.

Ina Covaciu IIA

PE ARIPI DE CUVINTE

A fi...

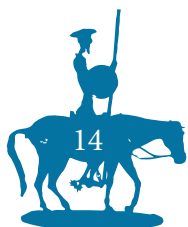
De Bianca Ștefan (7 B)

Eram,
Eram acolo,
Eram
Sau poate sunt
Sau poate eram
Sau poate acum este atunci,
Iar atunci este acum.
Sau poate eu sunt tot eu
Încercând să-nțeleg
De ce eram și nu mai sunt,
De ce eram și încă sunt.
De ce văd și nu am văzut,
De ce am știut știind că știu,
De ce am trăit netrăind.
Trăind sau murind, murind trăind,
Spunând, vorbind, simțind.
*
Știam că-s eu, știam că trăiesc,
Trăiam.
Ce înseamnă trăiam?
Eram om, gându-mi fiind al meu rod,
Iar rodul fiind tot ce mă face om.
Căci fără gând și fără ființă,
Căci fără ochi și fără suflet
Sunt doar, doar..
*
Iar când acum tu te naști,
Iar când acum tu mori,
Timpul tot timp,
Iar apa-i tot vin.
Când din sânge vin se face,
Când moartea te unește,
Când el și ea sunt doar el și ea,
Când tu ești tu,
Iar acum e atunci,
Atunci e acum..
*
Zborul ne unește.
Dacă zboru-i doar un zbor,
Iar viața-i doar moarte,
Iar totul se sfârșește azi,
Căci azi e azi, iar mâine-i maine
Căci azi e azi, iar azi e mâine.
Căci tu acum, prin a ta ființa
Definești al universului,
Al totului cusur,
Definești ce-nseamnă a fi tu
Căci tu ești tu,
Iar acum e atunci,
Atunci e acum.

IOSIF MARIA 9 A

Dacă nu azi, atunci mâine?
Dacă nu mâine, atunci azi.
Dacă ieri nu a existat,
Dacă acum e prima zi
Iar totul, totul a fost doar
Un vis.
Vis, joc, univers.
*
Pleci, răzbești la ajutor.
Răzbești la ziua de mâine
Ce speri a fi diferită,
Diferită de azi,
Diferită de ieri,
Diferită.
Căci acum e atunci,
Iar atunci e acum.
*
Plângi, țipi, râzi, exiști
Sub un morman de sentimente,
Trăiri,
Emoții.
Încerci sa fii în ființă,
Iar în suflet a zbura
Încerci să zbori,
Dar te prăbușești plângând,
Râzând, visând.
Căci totul e legat,
Legat de infinit sau, poate,
Legat de nimic.
Legat de tine, legat de mine,
Legat de el, ce poate fi chiar
Eu sau tu.
*
Te naști, trăiești, mori.
Simplu, greu,
Cald și rece și dureros și plăcut.
Și născută-i a ta ființă
Și plăcută-i a ta dorință
Și frumos trăiești
Și frumos mori
Și frumos reînviu mâine,
Sau azi,
Căci azi e azi, iar mâine-i maine,
Căci azi e azi, iar azi e mâine.

Despre măști și pierderea de sine...

de Maria Lorena Iosif (9 A)

Biet copil făr' de vreo vină mare, născutu-te-ai în păcat și-n suferință, în lumea asta, în care știm cu toții că nu-i ușor și nici plăcut să fii.

Biet copil făr' de noroc în lume, crescut-ai în ochi mari și verzi, în mâini albe, tremurânde și fără vreo idee de cine dracu ești.

Amărățute, te-ai născut prost, timpul tău mai bine nu venea, căci timpul ăsta, timpul măștilor, parcă-i cu totul împotriva ta.

Naiv copil, te-ai căutat pe- afară, te-ai căutat prin poze și reclame, dar pozele erau goale și te-au secătuit de orice urmă de suflet.

Vid copil, ți-aș zice că ai fost fals, dar chiar e falsitate când nu cunoști realul sau este evadare din trista negură ce te-a acaparat?

Crud copil, fără să vrei, probabil, ai mers prin lumea asta acoperit de măști și le-ai schimbat anume, cu răbdare, în funcție de cadru și de împrejurare.

Copil bătrân, ai fost și trist, și blând, și nemilos, și-ai învățat mult prea devreme în viață cum să mimezi un zâmbet, un surâs.

Și zâmbete ai tot mimat, copile, prin poze și pe la întâlniri, până să mori, să mori spre a-ți da seama că până și-n moarte rămâi nefericit.

Și ai înviat copile în acea seară, și măștile în foc le-ai aruncat, din foc ți-ai mai aprins și o țigară, și-ai început timid să afli cam cine ești cu adevărat.

E greu, copile, să te formezi deodată, dar nu e imposibil, asta-i clar, căci uite, zeci au murit și au înviat ca tine, și au devenit ei înșiși, cu adevărat.

Biet copil, te-am îngrijit de pui, durerea toată am împărțit cu tine și, fie că așa am plănuț sau nu, ai devenit atât de dragu-mi mie.

Drag copil, am plâns, am râs și am trăit cu tine, căci tu ești eu, iar eu sunt tu și-n universul ăsta plin de dușmănie să ne avem pe noi e cel mai sfânt.

Tablete lirice

Iarna - oglinda îngerilor

de Laetitia Hossu-Longin (9 A)

V-ați gândit vreodată ce simbolizează iarna? Ce înseamnă iarna, dincolo de ceea ce putem contempla, dincolo de valurile uriașe de zăpadă, ce parcă ar fi înghițit pământul, dincolo de marea de alb ce acoperă ținutul înghețat, presărând praf de stele...

De mică mi-am imaginat basmul iernii, care este dat de Zâna albă ce trăiește într-un palat misterios, din gheață, și acoperă cu rochia sa din dantelă albă tot ținutul. Mereu mi-am imaginat zăpada ca o ploaie a sentimentelor, fulgii fiind lacrimi înghețate ce se aștern pe pământ, purtând sentimentele efemere cu ele, totul ca-ntr-o vrajă fără sfârșit. Mereu mi-am imaginat-o pe Zâna Iarnă, cu coroana sa din gheață și rochia pufoasă, mereu am simțit că plânge și că idealurile ei spulberate ajung fulgii ce îmbracă pământul rece. Iar crivățul aprig și hoinar este rivalul acesteia, care poartă lacrimile undeva departe, unde se vor pierde în jocul etern al pustiului alb ce va acoperi tot pământul. Zăpada vine din cer, de la însăși zâna ce plânge neîncetat, viscolul împietrindu-i sufletul măhnit.

Iarna, acest anotimp magic, ne duce cu gândul la Crăciun, ne umple sufletele de emoție și ne amintește, de fiecare dată, că trebuie să fim mai buni. Iarna este o filă desprinsă din basmul îngerilor, care coboară sub norii albi și aștern pe pământ, odată cu puzderia de zăpadă - parcă cernută- bunătatea și căldura de care au oamenii nevoie, pentru că acest anotimp presărat cu praf de stele ne amintește că trebuie să fim mai buni. Zăpada ne purifică sufletul, dincolo de înaltul cerului se ascunde o viață ce își varsă lacrimile asupra noastră, revărsând emoție...

Omul de dincolo de fereastră va fi copleșit de magia și frumusețea iernii, ascultând cu atenție colindul vântului, dorindu-și să fie purtat, pe punți de curcubeie, până la îndepărtatele stele, pe care să le atingă! Și doar atunci va fi cu adevărat împlinit, pentru că el însuși va putea fi zâna magică ce își varsă lacrimile asupra noastră, descifrând tainele ascunse ale naturii miracol, dincolo de basmul iernii.

De abia atunci vom fi pregătiți să întâmpinăm o altă „pagină de rai”.

Tablete lirice

Amurgul la malul mării - o pată de culoare pentru suflet

de Laetitia Hossu-Longin (9 A)

Chemarea mării este diferită. Apa este o substanță benefică pentru sufletul meu, mi-l purifică și îmi eliberează sentimentele. Amurgul este momentul când sufletul meu își reflectă trăirile undeva, departe, în orizontul infinit. Trăirile la malul mării sunt mai intense, frumusețea te face să te pierzi, nu poate fi descrisă în cuvinte, se duce dincolo de imaginarul sentimental. Sunt copleșită. Țin minte că mergeam pe un pod infinit în căutarea destinului. În căutarea refacerii sufletești. Eram înconjurată de unduioasa mare, ce părea o oglindă în care se vedeau cu claritate emoțiile din ochii copilei de „dincolo de sticlă”. Cu pași mici, înapoi către infinit. În zare se vedea cerul pictat în culorile pastelului, era atât de pătrunzător, atât de intens! Era ca un semn divin, era ca o scânteie ce împrăștie culoare, totul se schimba. Soarele devenea din ce în ce mai roșu, probabil era și el copleșit de emoții. În apa cristalină i se reflecta chipul, părea că se ridică din mijlocul apei ceva invizibil și acoperea înaltul cerului, fiind asemenea unei zeități. Nu era nevoie să mă uit în sus, contemplând bila ce era gata să ardă în procesul de evaporare. Odată cu el, plecau și trăirile mele, se evaporau, lăsându-mă fără cuvinte. Parcă sufletul se ridica și el, asemenea soarelui, și parcă dorea să se alăture tabloului, să devină parte din panoramă și să vadă jocul de culori ce ocupa linia orizontului și care se reflecta în apa cristalină. Și se ridica sufletul iar eu mă lăsam ghidată de fiecare nuanță portocalie, galbenă, transformată într-un roșu atât de aprins și de pătrunzător. Cerul era de o măreție aparte. Soarele se pierdea, lăsând în urmă pulbere... Și sentimentele mele s-au evaporat, lăsând în urmă ceva, dar nu îmi dau seama ce anume. Ochii mei rămân ațintiți asupra tabloului desprins, parcă, din filele cărților de basm. Eram pierdută, copleșită, îmi doream să mă las purtată de valurile mării. M-am aruncat în apa infinită, dorind să fiu în mijlocul Genezei, să contemp lu culorile acelea care dădeau tabloului o aură magică, feerică. Mă las înconjurată de marea pastelată. Niciodată nu mi-am închipuit că poate fi așa. Portocaliul cerului îmi lumina părul. Acea lumină, acele culori, apa, erau pansamentul pentru sufletul meu. Era totul așa de plăcut, de intens, încât îmi doream să nu mai plec din mijlocul soarelui ce se înălța deasupra capului,

împrăștiindu-și luminile efemere, urmând să se piardă dincolo de linia orizontului ascuns. Sufletul meu însuși se uita la soare, făcând schimb de vibrații, se lăsa inundat de lumina blândă și acesta se arăta, la rândul său, copleșit de uraganul meu de trăiri. Deși stările mele se duceau odată cu fiecare val duios, cu fiecare rază efemeră și cu fiecare pată pastelată de culoare, apa era la fel de clară și de liniștită. Soarele o îmblânzea, mângâind-o și împlinind-o, purtând-o către esență. Puterea sa mă copleșea, știam că urma să se termine, că marea urma să simtă lipsa propriei mame și va plânge, negăsindu-și alinarea și devenind agitată, prin jocul nervos al valurilor. Îmi era frică de acel moment. Vedeam cum soarele se pierde în spatele norilor, lăsându-i să vegheze asupra

SCORUȘ MARIA 7B

apei de smarald, movul vinețiu creionându-și trăirile reci. Totul se învăluia în culori vineții, totul era mai rece. Sclipirea dispăruse și, odată cu ea, și sufletul meu. Dar am rămas cu momentul sacru de alinare, efemerul, ce m-a purtat în cele mai frumoase lumi, făcându-mă vulnerabilă, lăsând în urmă resentimentele. Îmi continui drumul înapoi spre pod și zâmbesc mai tare ca oricând.

Respiră adânc...

de Mădălina Csobuka Stoica (8 B)

Părul îmi sare în toate direcțiile și îmi intră în ochi. Suflul îmi e greu și mă simt de parcă cineva îmi strânge gâtul, blocându-mi respirația. Picioarele mele aleargă deja fără să-mi dau seama, iar mintea îmi e atât de agitată, încât nici nu mai știu la ce să mă gândesc prima dată. Vântul parcă îmi plesnește chipul. E rece și tăios. Atât de tăios încât obrajiții mă ustură și buzele mi se crapă. Și nu, nu joc vreun rol într-un film de acțiune. Nu fug de o haită înfometată de lupi. Nu încerc să mă salvez din ghearele unui criminal în serie. Nu. Doar alerg după ultimul autobuz spre școală, într-o zi friguroasă de noiembrie, știind că am un test important la prima oră. Clasic, nu?

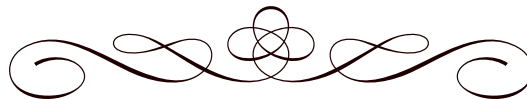
Imaginea unui oraș agitat. Cu mașini care gonesc pe drumuri și străzi lungi, cu o direcție câteodată neștiută. Lăsată la voia întâmplării. Blocuri înalte, case, restaurante, fel de fel de clădiri vechi, sau noi. Natură acoperită de pașii oamenilor, de versuri și contemplații, de amprentele blânde sau reci ale anotimpurilor. Și deși totul pare atât de calm, e atât de haotic și agitat. Oamenii fug de colo-colo, încercând să ajungă într-un loc anume. Fără să ofere importanță lucrurilor care se întâmplă în jurul lor. Și singura stare pe care ți-o poate oferi toată imaginea asta e cea de nesiguranță. Mă simt singură într-o mulțime, pierdută printre atâtea voci și cuvinte. Exact ca atunci când mă pierdeam de mama în magazin și începeam să plâng, pentru că nu aveam idee cum să mă descurc. Îmi era prea greu să fac asta.

Și tot ce știu în momentul ăsta e că aș vrea doar să opresc timpul, pentru a privi măcar o secundă. Să privesc atât de multe lucruri pe care până acum nu le-am văzut. Să mă retrag și să mă ascult doar pe mine. Sau să cunosc atât de multe povești de la atâția oameni diferiți. Povești despre ei, despre ce își doresc, despre ce iubesc. Și să observ. Noapte și zi. Cer stele, lună. Detalii. Atât de multe detalii, încât vreau cu ardoare să mă pierd în fiecare dintre ele.

Și stop. Realitatea mă trezește. Din nou zgomot, cuvinte alandala. Haos. Lucruri banale care se întâmplă în viața de zi cu zi. Și asta doar pentru că deja a devenit o rutină. O rutină tristă și seacă, pentru cei care au uitat să se bucure de lucruri mici. De zâmbete, de povești, de glume, de jocuri, de priviri furate sau aruncate pe furiș. Să se bucure de minutele și orele care se scurg atât de repede încât nici măcar nu conștientizăm.

Oamenii sunt agitați. Cu mintea mult prea încărcată de lucruri care le limitează accesul la acel strop de imaginație, acel strop de vise calde și copilăroase. Acel strop de fericire după care tânjesc.

Doar câteva secunde. Pentru doar câteva secunde îți poți permite să te desprinzi de tot ce se întâmplă în capul tău, de fiecare lucru al realității care te obosește și fură acea bucurie, acea sclipire din privirea ta. Închide ochii. Respiră adânc. Refugiază-te în câteva vise de copil, într-o poveste auzită când erai mic înainte de culcare. Într-un loc blând și cald, alături de ființa dragă. Refugiază-te în amintiri. Pentru că ele sunt singurele lucruri care ne țin în viață. În amintiri în care zâmbeai cu gura până la urechi, care au rămas imprimate în mintea ta. Permite-ți să fă-ți curajul să zbori pentru câteva momente departe de realitatea în care trăim. Să fugi, dacă vrei, de tot ce înseamnă teamă și probleme. Iar în final, atunci când deschizi ochi, privește cerul. Locul unde liniștea și haosul găsesc cel mai frumos mod de împăcare. Cerul care găzduiește mii de tablouri colorate. Cerul, unde soarele răsare și apune cu sute de cuvinte și emoții nespuse, cu zeci de visuri și sentimente neîmpărtășite. Doar privește-l. Pentru câteva secunde. Sau câteva ore. Privește-l și pierde-te în infinitul său.

Căutarea în lumea poveștilor

de Claudia Mașinistru (8 A)

Când se trezi, Lucy descoperi că era singură acasă. Mama și tata dispăruseră. Se gândește pentru câteva secunde unde ar putea fi, dar nu își dă seama... poate la serviciu, dar este weekend, poate în parc pentru a-l scoate la plimbare pe câine, poate cineva i-a răpit... Dacă un om rău îi ține închiși undeva?

Un singur lucru știe, trebuie să îi găsească!

În timp ce caută indicii prin casă observă că pozele de pe pereți încep să se deruleze exact ca niște videoclipuri ce o cam sperie, fără a-l fi vreuna folositoare.

Trece pe lângă ele cu nepăsare și dintr-odată îi sare în față cel mai mare coșmar al ei din desenele animate, PANTERA ROZ! Începe să țipe, se așază pe scaun și închide ochii pentru a nu mai vedea pe nimeni. Dintr-odată simte o mână de metal pe capul ei și se uită mirată... toate tacâmurile și obiectele din casă prinseseră viață exact ca în „Frumoasa și Bestia”.

Fuge sus în camera ei, închide ușa, dar de sub pat iese personajul lipsă: BESTIA. Se uită mirată înspre oglindă și își admiră pentru câteva secunde lungi frumusețea. Ea este protagonista! Speriată de ce se întâmplă, sparge oglinda, ia un ciob și hârtie igienică pentru a nu se tăia și își face o armă cu care o doboară pe bestie. Pe fața ei palidă de mirare apar pistrui, iar când privește ciobul de oglindă vede că începe să ia silueta altei prințese, NEÎNFRICATA! Speriată, își leagă cearceaful de geam și coboară pe el direct în grădină. CE GRĂDINĂ? Nu mai era niciun ținut ca acesta, plin de vietăți colorate și de plante. NORMAL că lipsea ceva! De după un copac iese mama urs care îi smulge arma din mână, o ia de mână și o aruncă în gol... nu știa unde va cădea, dar dintr-odată își închide ochii și gura deoarece lumea nu mai era la fel... sau nu mai era pe uscat. Își recunoaște casa, înoată direct spre camera ei și în oglindă vede o față cu părul roșcat și o coadă verde ca de pește. Pretutindeni pești, doar pești.

De la bucătărie se aude o voce groasă din ce în ce mai aproape! Nu era nimeni altul decât regele apelor cu tridentul în mână încercând să o lovească cu fulgerele ce ieșeau din el.

Lucy înoată către mal și când ajunge să se întindă pe iarbă, își vede reflexia în apă. Era „Alice în Țara minunilor”.

Fata a stat puțin să se gândească și și-a dat seama că dacă fuge nu își va găsi părinții niciodată, așa că începe să urmărească un iepure îmbrăcat în cămașă și ajunge într-o casă din care bea puțină apă. Se face atât de mare încât iese prin acoperiș, dar un zâmbet al unei pisici invizibile îi spune că dacă va mânca din acoperiș va fi înapoi micuță. Ia o bucată din acoperișul de ciocolată... staaai...CIOCOLATĂ? Oops, acum suntem în „Hansel și Gretel”, unde vrăjitoarea fuge după ea să o prindă deoarece i-a spart acoperișul și nu îl poate repara nimeni. Mai ia o guriță din ciocolată vrând să se facă așa de mică încât vrăjitoarea să nu o poată prinde, dar se trezește în rând cu piticii din „Albă ca Zăpada”.

Pe drum spre căsuță cineva o fură și o aduce într-un imens palat. Cine să fie? MAMA VITREGĂ geloasă pe frumusețea ei. Îi dă să muște din măr... și... aceasta se trezește la realitate, gândindu-se la cât de bine ar fi dacă părinții ei ar lăsa-o singură acasă, uitându-se cu sora ei mai mică la desene, mâncând un măr.

O întâmplare nefericită

de Claudia Mașinistru (8 A)

Și atunci sângele s-a împrăștiat pe toată podeaua...

Știu că sună ciudat, așa că vă voi spune povestea de la cap la coadă.

Totul a început în întuneric... Nu știam unde sunt sau cu ce motiv mă aflam acolo, nu se auzeau decât bătaia vântului și o cioară care spărgea liniștea înfiorător, așa că într-un final am aprins lumina.

Eram într-o debara cu microfoane, cabluri și boxe de la care se auzeau acele sunete.

Am ieșit din cameră, iar lângă ușă se afla o femeie care plângea pentru că a fost concediată și pe întregul hol zeci de oameni grăbiți se plimbau dintr-o parte în alta provocând starea de neliniște.

Închid ușa și mă îndrept spre unul dintre ei, dar chiar înainte de a-i pune întrebarea, mi-a spus „dă-te, începe emisiunea!”, iar eu, ignorând vorbele reci, mă îndrept spre lumina venită din spatele unui perete, dar fix înainte să trec de el întreaga sală se confundă într-o beznă neașteptată. „...în... 3... 2... 1... ACȚIUNE!”, spune o voce groasă și impunătoare de nicăieri. Atunci îmi dau seama că mă aflu lângă scena unei televiziuni în direct.

Toate luminile se aprind, iar privirea întregului public se îndreaptă spre inconfundabila Lady Gaga, îmbrăcată cu faimoasa ei rochie din carne crudă.

Uitându-mă mirată în timp ce mii de întrebări îmi trec prin minte, una dintre dansatoarele care urma să intre pe scenă se îndreaptă în fugă înspre mine cu o ladă frigorifică în mână, iar eu, speriată, iau decizia proastă de a mă opri din drum, așa că acea fată intră cu lada în mine, iar eu cad pe scenă odată cu sângele rochiei din carne crudă.

În acel moment mii de priviri erau îndreptate spre mine, nu numai din sală, ci și de la televizor, iar eu puteam simți cum îngheț ușor... bine că mi-a sunat alarma pentru a mă pregăti pentru școală.

Pe Green Street...poate pe Green Street

de Georgiana Diaconu- Mihai (VII B)

Capitolul I

A fost odată ca niciodată... pe cine aburesc eu... s-a întâmplat acum câțiva ani, dar îmi aduc aminte atât de bine de poți crede că s-a întâmplat chiar ieri. Îmi poți spune DIDI, căci asta este porecla mea de luni bune. Sunt mare acum, dar când s-a petrecut totul eram doar o adolescentă de clasa a IX-a cu părul lung și blond...așa cum spuneau toți colegii din gimnaziu, iar ochii mei...sunt foarte ciudați, vei vedea de ce. Deși par o față normală, în interiorul meu sunt plină de secrete. Totuși, hai să nu lungim vorba, căci vorba lungă, sărăcia omului, am dreptate?

- Mama!!! Vezi că vin peste noapte Denisa, Amalia și Arian!

Oare vă gândiți de ce nu a fost o întrebare și am anunțat-o direct pe mama fără să îi cer permisiunea. Pentru că Denisa, Amalia și Arian sunt cei mai buni prieteni ai mei și părinții noștri se cunosc din facultate, așa că noi putem dormi la cine vrem acasă dintre cele patru familii.

- Bine, sună-i și întreabă-i ce pizza vor!

În scurt timp a apărut și gașca mea de haiosi, iar casa imediat s-a umplut de zâmbetele și râsetele noastre care începeau din podul casei și își continuau „cursa zgomotelor” prin fiecare colțisor. Părinții, sincer, nu cred că au putut dormi toată noaptea. Căci noi, „CEI 4 FANTASTICI”, am continuat să ne distrăm și să chicotim până pe la 3 noaptea, când micuțele felinare care ne erau în loc de ochișori au început ușor-ușor să se stingă, oprindu-se și „cursa zgomotelor”, iar pe părinți făcându-i să se culce într-un sfârșit.

Este destul de adevărat că am dormit până la 3 sau chiar 4 la prânz. În fine, asta nu cred că ar fi o problemă... Mi-am continuat propria rutină. Denisa încă sforăia, Amalia s-a dus repede în baia mea ca să se schimbe de pijamale pentru că mereu vrea să arate impecabil în orice moment al zilei. Între timp Arian se zvârcolea ca un pui în sacul lui de dormit crezând că așa se va scurge timpul mult mai repede și nu va fi nevoit să mai mănânce micul dejun, căci mama obișnuiește să îl pună să guste măcar ceva de dimineață.

Eu, somnoroasă, îmi pun șosetele cu reni, ca de fiecare dată stângul în dreptul, iar dreptul în stângul, așteptând ca tata să mă corecteze în fața scării înainte să cobor la micul dejun. Azi este o zi destul de importantă, se împlinesc 9 ani de când locuiesc în acest cartier(Mayfair, care este la câțiva metri de mijlocul Londrei) împreună cu prietenii mei. Frății mei, așa cum spune mereu mama că arătăm. Din fericire nu stăm departe unii de ceilalți, ci doar la o trecere de stradă, dar mai apropiată de mine este Amalia care stă zid în zid cu mine. Fii pregătit, urmează primul nostru secret, adică primul pe care îl voi împărtăși cu tine.

Esti pregătit? Nu te cred, jură pe degetel, da-da acela mic, hai jură că nu o să spui nimănui...bine acum te cred. Eu nu stau chiar zid în zid cu Amalia, ci mai degrabă dulap în dulap, căci de când părinții noștri au cumpărat aceste case noi două avem un dulap comun ce a devenit în scurt

timp un mic tunel prin care ea putea să ajungă la mine și invers, când eu eram pedepsită, ea îmi ținea companie, iar când părinții ei se certau eu mergeam la Amalia și o țineam în brațe ca să nu mai plângă. Însă eu și Amalia avem ceva în comun; ne-am născut la aceeași maternitate, același salon, același an, aceeași lună, însă ceva diferă puțin la noi, eu născându-mă pe 13 august 2001, la ora 23:47, iar Amalia mai așteptând puțin. S-a născut pe 14 august 2001 fix, deci la 00:00. De-asta mereu mi se spune că sunt grăbită, nu vreau să crezi că toate astea sunt abureli, ironia sorții este că aceste date vor fi relevante pe parcurs.

Oricum, hai să trecem iar la acțiune, așa cum cred că ți-ai dori, deci unde rămăsesem?... A, la șosetele, deci... fără „deci”, am uitat, profesorii îmi atrăgeau mereu atenția, continuăm... am deschis ușa și așa somnoroasă cum eram nu mă uit unde calc și... sunt destul de sigură nu mai eram pe Green Street, eram... într-o... GAURĂ NEAGRĂ, în fine... nu chiar, căci se pare că reflexele mele nu erau somnoroase și da...atârnam de o clanță, practice, mi-am luat clanță, nu?

- Ajutoooooooooor!!! Ajutați-mă!!!

- Didi, gata, ești bine, stai liniștită, totul e în regulă, calmează-te, nu mai tremura!

- Mulțumesc, Arian! Dar unde Doamne iartă-mă suntem?

- Nu se știe, dar cred că ar fi mai bine dacă te-ai îndepărta de ușă până te calmezi din tremurat!

- Nu mai fi papă-lapte, știi foarte bine că mie îmi place aventura și în primul rând necunoscutul.

- Atunci de ce tremurai toată și strigai după ajutor?

- Pentru că... m-a luat pe nepregătite!

- Da...da...da.

Arian mă cunoaște destul de bine, totuși am stat 8 ani de zile, de luni până vineri câte 6 ore la școală, și în școala din București și în cea din Londra, căci în amândouă școlile am fost colegi de bancă. Iar acum tot nu a scăpat mine, tot cu mine stă în bancă, pentru că da... suntem în același liceu, deoarece amândoi am avut cele mai mari note și suntem la colegiul London. Mda... iar mă pierd în amănunte, dar cred că e de folos să ști și câte ceva despre mine și viața mea.

Deci unde rămăsesem?... da, la Arian... după ce m-a salvat, în scurt timp mi-am dat seama că Amalia de dimineață a vrut să se ducă să își schimbe pijamaua, ceea ce arată că a trebuit să se ducă la baie... asta ar putea însemna că și ea atârna de o clanță precum am atârnat eu.

Cred că ar fi timpul să îți povestesc și ceva despre Denisa, trebuie să știi câte ceva despre fiecare, nu?

Așadar Denisa este o fată mai mare cu doi ani decât noi, dar stă cu noi, noi o înțelegem cel mai bine dintre toți colegii și prietenii ei de la liceul francez din zonă. Are părul creț și roșcat, seamănă cu Merida din Neînfricată, dar karma ne învață că nu totul este așa cum bănuim noi, deci cred că înțelegi unde bat, este cea mai fricoasă dintre noi. În plus ea este verișoara Amaliei. Dar hai să mai continuăm puțin cu fizicul, Deni, așa cum e porecla ei, poartă mereu niște ochelari rotunzi precum mingile de ping-pong, exact ca cele cu care joacă ea alături de Arian.

Cam asta ar fi Denisa a noastră din punct de vedere fizic, în schimb emoțional este așa mămoasă cu noi toți, încât ea este mama grupului când vine vorba de aventură. Și nu este pârăcioasă așa cum cred mulți, ba chiar cred că oricine ar avea nevoie de o Denisa pe lângă el, dar nu v-o dăm pe a noastră, originalul.

BĂRBULESCU MIHNEA 7B

Capitolul 2

Se pare că am trecut cu brio de primul capitol, deci hai să continuăm. După ce ne-am dat seama că Amalia ar putea să fie în pericol, am fugit în partea cealaltă a mansardei unde este baia și...

- Unde o fi Amalia?
- Pe mine mă întrebi, Didi? Nu erai tu o **aventuristă**?
- Nu cu tine vorbeam, Arian, vorbeam cu subconștientul meu. Încerc să înțeleg ce se întâmplă și să descopăr o soluție ca să scăpăm din asta.

- Găsește mai repede până nu se trezește Denisa și face un infarct, Doamne ferește!

- Fii atent! Vom sări unde a căzut Amalia, doar așa o putem găsi... shhh ...să nu țipi, că o trezești pe Deni și dacă se va panica te pun pe tine să o calmezi, așa deci...

- Fără „deci”, continuăm!

- Cred că înnebunesc dacă mă mai corectezi o dată în asemenea situație!!!

- Tu continuă, că îți pierzi ideea și după tre să așteptăm să îți vină iar!

- Așadar, o lăsăm pe Deni aici și o să îi las și telefonul pentru a o calma când mă va suna!

- Te duce capul, recunosc, dar eu nu sar!!! Să îți fie clar!

Se pare că am uitat să specific că Arian e foarte încăpățânat, dar e o fire pe care o poți păcăli ușor...

- De ce plângi, Didi?,

- Dacă nu o să mai ne întoarcem la normal?... dacă nu o să ne mai vedem părinții?

- Vino încoace să șterg râurile astea de pe obrăjii tăi. Gata, hai în brațe! Vom găsi noi cum să...

Ce crezi că a urmat, după ce m-a luat în brațe, l-am strâns și...m-am lăsat pe spate pentru că altfel nu îl puteam face să sară, așa că da, l-am păcălit... sper că nu credea că ne-am sărutat sau ceva de genu... iac... iar lacrimile alea erau din acelea de crocodil. Am avut noroc că telefonul meu era la încărcat, dar Arian avea telefonul la el, în buzunarul de la pantaloni închis cu fermoar.

Ideea e că ne-am aruncat într-un mare necunoscut și pe mine m-a speriat acest lucru, dar... nu puteam să aștept ca cineva să mă salveze, sigur nu, asta nu îmi stă în caracter, în schimb îmi e puțin dor de mama și tata. Dar nu o să las nicio frică să mă cuprindă, poate și de-asta eu sunt șefa grupului când vine vorba de probleme, mai ales când trebuie să le

rezolv, dar uneori le și creez, căci sunt om, deci pot greși.

Nu sunt perfectă.

În fine, hai să lăsăm asta, de aproape jumătate de ceas tot cădem și îmi e destul de teamă că Arian avea dreptate cu faptul că nu trebuie să sărim.

Însă dacă nu riști nu câștigi, nu?

- Ce a fost în capul tău?

-Iartă-mă, dar altfel nu săreai și gândește-te, poate Amalia este lângă părinții noștri, momentan trebuie să ne calmăm. Hai să povestim despre fricile noastre sau hai să o sunăm pe Denisa sau hai să ne spunem secrete.

- Cum vrei să mă calmez când noi cădem și nu se știe unde cădem!!! Îmi vine să... Aaaa... Gata mă calmez, hai să vorbim.

- Hai să ne spunem secretele unu altuia.

- Păi începe tu! Dacă tot ai avut propunerea asta!

- Păi primul ar fi că mama încă nu știe de tunelul secret.

- Și când ai de gând să îi spui?

- Dacă scăpăm vii sigur îi spun. Dar dacă nu, sigur va fi un mister nerezolvat. Acum tu, Arian!

- Mie mi-e cam rușine...nu vreau să zic... știi bine că eu am doar un secret față de voi pe care am jurat că nu îl voi spune niciodată.

Ce-i drept, de la a doua noastră petrecere a recunoscut că are un mare secret, dar de vreo 6... 7 ani îl tot ține în el și sincer vreau să îl ajut sau să îl ușurez de o povară.

Dar de data asta se pare că s-a înroșit tot, arată ca un copil micuț care și-a pus ketchupul pe obraji sau de parcă ar fi stat o zi întreagă afară prin luna ianuarie fără fular pe năsuc. Mi-am dat seama că este jenat de asta și am zis să nu mai insist, când se va simți sigur, îmi va spune.

- În fine... hai să lăsăm asta, nu cred că e o tragedie dacă nu îmi poți spune. Oricum într-o bună zi voi afla!

- Uite, ești fericită dacă facem așa? Dacă scăpăm vii din asta promit că îți voi spune!

- Ok, dar știi că acum fierb nu? Mă știi curioasă de fel...

- Mda și în primul rând te știu insistentă, așa că îmi dau seama că nu voi scăpa de săcăiala ta până nu îți voi spune.

- Așteaptă de bine mă cunoști...

Te-ai gândit vreodată la ideea că poate din situația aia nu o să mai ieși și că poate nu o să le mai vezi niciodată pe persoanele dragi de lângă tine? Eu sincer nu m-am gândit niciodată până acum la asta... și acum că mă gândesc la asta mă cam trec niște fiori pe sub tălpi, iar mâinile mă furnică ușor, dar nu trebuie să mă dau bătută niciodată.

Cred că au trecut vreo... 2 sau chiar 3 ore de când cădem în gol, iar asta nu îmi sună prea bine... nu vreau să știu ce cădere o să avem, plus că nu se știe pe ce o să cădem... poate apă, poate ciment, poate pământ, cred că am imaginația prea limitată pentru a îmi închipui pe ce o să cădem sau poate noi nu cădem, poate noi suntem în ceva care cade cu noi, sunt foarte multe posibilități, hai să ne rezumăm la câte informații știm momentan, dar asta desigur nu îți poate împiedica imaginația să își facă propriul scenariu. Hai să ne continuăm scenariul, poate așa va mai trece timpul puțin.

Continuarea fabulei „Uliul și găinile” de Grigore Alexandrescu

de Karina Răduță (6 A)

Și zburând uliul așa
Din găini se ospăta.
Și trăia o viață bună,
Lipsită de griji și deloc dură.

Într-o zi un iscusit vânător
Trecea întâmplător
Pe unul dintre drumuri
De pe acele târâmuri.

Și cum pe uliu îl zări
Îndată el ținti,
Dar numa' bine c-a zburat
Cu tot cu un cocoș furat.

Atunci îi veni o idee în minte
Despre cum l-ar putea prinde
Pe uliul hoț
Fără a folosi un glonț.

Se apropie încetșor
Cu pas mărunț și ușor
De uliul care savura
Cina sa.

Și dregându-și glasul, vânătorul
Începe a-și juca rolul:
- Uliu drag,
Ce surpriză să te văd pe ăst meleag!

Dar ce înfuleci de zor?
Că te-am văzut din zbor!
Și știi c-ai prins ceva mic
Ce nu-ți va umple al tău stomac lihnit.

Dar, Doamne, să fie acela un cocoș
Dintr-acela ce e roș?
Păi dintr-ăsta-mi ești, măi uliule?
Bătrânule, bătrânule!

Dacă tu acuși cu mine vii
Atunci să știi
Că peste găini te fac stăpân,
Chiar general, că-mi ești cumătru bătrân!
Și primești și decorații
Așa cum au încoronații
Și-i primi și-un chipiu
Pentru capu-ți mititiu.

Auzind acestea toate
Uliul tresare.
Mai că-i vine să nu creadă
Cum norocul o să-i meargă.

Și pe dată acceptă
Și să nu rădă încercă:
- Bine, omule, dacă te-nvoiești
În ogradă să mă primești

Eu îți dau al meu cuvânt
Că mă țin de legământ.
Eu acum sar la tine-n brațe
Să mă duci la găini și rațe.

După ce se sui,
Vânătorul o tuli
La a sa căsuță
Micuță și draguță.

Și de cum pe poartă intrară
În micuța cămară
Așeză uliul pe masă
Și surâse sub mustață:

- Uliule, uliule! Ce naiv ești!
Chiar credeai că te pun să-mi stăpânești
Pășările din curte
Micuțe și mărunte?

Iată, acum eu te sfidez
Pentru că o să te-mpăiez!
La aceste cuvinte uliul se înspăimântă
Și în zadar se agită.

Uliul ajunsese împăiat,
Iar vânătorul nici până azi nu a uitat
Cât a fost uliul de încrezut
Și cam ce înseamnă să fii păcălit a văzut.

Uliul și Rațele

continuarea fabulei „Uliul și găinile”
de Grigore Alexandrescu

de Maria-Casandra Vasile (6 B)

Uliul zbura liniștit în înaltul cerului,
Cu o rață în ghearele-i ascuțite.
Două rațe sălbatice se opresc ametește,
Din a lor plimbare, scăldată în lumina soarelui.

Vedeți voi, uliul și rațele erau
Buni prieteni. La masă împreună cinau.
Rațele, însă, și-au văzut prietena domestică
Cum se zbate speriată și bezmetică.

- Ce faci, frate? Îl întrebară pe uliu.
- Uitați, îmi iau masa, e un premiu,
Că am evadat singur de la ferma
Unde Ion voia să-mi ia inima.
Rațele noastre, însă, știau
Adevărul bine-l cunoșteau.
Văzuseră găinile cum îl eliberau
Și, mai apoi, cum de durere țipau.

- Vai, cumetre nu mai spune!
Și, acuma, ce-ai propune?
Să-ți sărutăm ghearele,
Să nu ne-nghiți și pe noi, jupânule?

- Da, așa aș vrea, să știți.
- Închide ochii, preamărite.
- Nu plecați, nu mă mințiți!
- Te sărutăm pe rând, strălucite!

ILIE MONICA 5B

Așa închise uliul ochii săi de conducător,
Dar rățuștele noastre n-au plecat în zbor.
Au început a-l gădila,
Și uliul rața scăpa.

Rațele și-au prins surata,
Ducând-o-n zbor în poiata
Din a sa fermă frumușică,
Cu Ion stăpân, ea mititică.

Uliul rămase năucit
Cu ochi-n soare, încremenit.
- Nu voi mai fi păcălit,
Mă simt ca un prăpădit!

Însă asta-i fu pedeapsa
Că voi a-i rupe coasta
Bietei rațe inocente
Fiind lipsit de sentimente.

Prima zi de școală

de Bianca Anghelescu (5 A)

S-a întâmplat acum 5 ani. Începeam clasa pregătitoare!
Toată săptămâna mama mea zisese că am mai crescut. Era adevărat.

Tot drumul de acasă până la școală am avut emoții.
Speram să nu întârzii.

Când am ajuns la școală am rămas uimită. Curtea școlii era plină de copii și de părinți. Școala era imensă pentru mine, un copil de nici șase anișori. Îmi venea să plâng. Era mult zgomot și multă lume acolo.

Mama m-a liniștit strângându-mă în brațe. Mi-a spus unde e clasa mea.

Printre sutele de copii am reușit să îmi fac loc. Atunci când am ajuns la careul clasei mele, am avut o surpriză. 34 de perechi de ochi mă priveau atent. Brusc, am început să roșesc. Nici măcar la doctor nu eram examinată așa de atent.

Doamna învățătoare m-a întrebat, blând, care e numele meu.

Îndată mi-am spus, militărește, numele, prenumele și vârsta.

Doamna învățătoare a fost uimită de răspunsul dat de acel copil care nici nu putea fi zărit, dar mi-a zâmbit privind-mă blând, întrebându-mă cum mi se zice acasă.

Am stat puțin pe gânduri. Mama îmi zice „scumpa mea” iar tata îmi zice „prințesa mea”. Nu mă pot prezenta astfel la școală.

Am răspuns, ezitând, „Mi se zice Bia.”, pe un ton grav. Nu eram prea sigură de acest răspuns.

Când am ajuns în clasă, am stat în a patra bancă. A durat ceva să mă obișnuiesc cu „noul meu nume”, dar am reușit și acum, și acasă, și la școală, mi se zice „Bia”.

DUNĂRIȚIU ILINCA 6B

Poezia - Suflet pe hârtie

de Mădălina Csobuka Stoica (8 B)

Verbe, propoziții, fraze. Rime, versuri, semne de punctuație. Vise, dorințe, refugiu. Toate acestea într-un singur cuvânt. Poezie.

Atâția autori, filozofi, poeți sau doar simpli oameni care găsesc înțelegere în versurile citite din poezia preferată sau văzute la întâmplare acum mult timp într-un volum vechi. Într-unul dintre acele volume găsite în bibliotecă, probabil mai bătrân decât noi înșine. Cu copertile îngălbenite de timp, pagini tocite de atâtea atingeri, cuvinte șterse de ani întregi în care au fost citite, recitite și reținute. Volume cu un miros vechi, dar în același timp plăcut. Atât de fragile, încât ți-e teamă să răfoiești paginile. Și umbli delicat cu ele pentru că nu vrei să distrugi acele gânduri amestecate și întortocheate, acel suflet la fel de fragil ca și paginile, pe care autorul l-a ascuns în câteva versuri. Negrul cu care au fost tipărite cuvintele poate se duce ușor, ușor cu trecerea anilor, dar senzațiile și emoțiile pe care le transmite nu vor avea vreodată un sfârșit.

Poezia e refugiu. Este antonim al realității atunci când realitatea devine prea dură, prea serioasă, prea seacă. Atunci mă retrag cumva într-un colțisor al imaginației mele, unde pot crea și inventa tot ce realitatea nu poate duce și suporta. Poezia este un amalgam de gânduri și sentimente, așezate ordonat în rime și strofe. O confesiune. Atât de sinceră, încât uneori te doare să te pui în locul poetului. Este intimitate. Dragoste. Fericire. Durere. Este un joc nebun și plăcut de reacții și senzații trăite de eul interior. Așezat pe foi albe, cu cerneală neagră sau albastră. În vorbe menite să bucure. Să aducă un zâmbet pe buzele noastre sau, din contră, să ne lase o senzație tristă, făcându-ne să realizăm cât de diferită e realitatea față de imaginație și vise.

Fiecare dintre noi are câteva versuri, un citat în care se regăsește atunci când vine vorba de poezie. Și e mai mult decât plăcut atunci când, deși ai impresia că totul se prăbușește în jurul tău, te refugiezi în câteva cuvinte așezate în strofe, în câteva emoții și confesiuni tipărite pe foi. Foi care au suferite zeci de tăieturi cu stiloul, nesiguranță și semne de întrebare pentru a ajunge la rezultatul dorit. Și uneori e chiar ciudat cum totul începe de la un simplu titlu sau cuvânt inedit.

Pe aripi de cuvinte, pe suflete deschise în vorbe, pe sentimente ascunse printre rânduri, în final, poezia este un vis, o dorință găsită în câteva pagini vechi. Poezia este infinit de imaginație și nu numai.

Multe grădini și izvoare au părăsit...

de Darius Tomescu (12 A)

Tu, cel ce înduri obida în zadar...
Tu, cel cu ambiție tot mai arzătoare...
Mergi, citește versetul acesta:
„Multe grădini și izvoare au părăsit.”

Tu, cel plin de furie și dușmănie până-n adâncul ființei,
Tu, cel ce te implici în necezuri și discordii,
Ești printre intestine. Ești mizerie.
Ești plăsmuit de înflăcărare și ură.
Tu, șeic ocupat cu judecățile, tu, veșmânt fără noimă,
tu, cel ce ești o iluzie,
Mergi, citește versetul acesta:
„Multe grădini și izvoare au părăsit.”

Nu te uita nici la sultanat, nici la stăpânirea ta.
Mori. O să mori.
Dacă mori, vei ajunge sub o grămadă de pământ.
Gândește-te la asta.
Mergi, citește versetul acesta:
„Multe grădini și izvoare au părăsit.”

Nu-ți atinge obrazul de cel al ființelor gingașe.
Gândește-te cum se va sfârși.
Obrazul tău, fața ta au putrezit, s-au nimicit.
Mergi, citește versetul acesta:
„Multe grădini și izvoare au părăsit.”

Fie grădina ta, fie conacul tău, fie seraiul tău...
Ce însemnătate au în fața morții?
Poți rezista? Poți înfrânge moartea cu ele?
Numai să ajungi la mormântul plin de clisă.
Mergi, citește versetul acesta:
„Multe grădini și izvoare au părăsit.”

Tu, cel ce vezi scrierile oamenilor de la depărtare...
Tu, cel ce n-ai deschis încă ochii,
Mergi, citește versetul acesta:
„Multe grădini și izvoare au părăsit.”

Nu mai vorbi.
Ce speranță ai în cuvânt?
Tu, cel ce măsoară vântul și cumpănești apele,
Mergi, citește acest verset!
„Multe grădini și izvoare au părăsit.”

Libertate

de Bianca Ștefan (7 B)

Sufletul tot timpul va dori să fie liber. Tot timpul va aspira spre necunoscut, un necunoscut ce pare nelimitat de posibilități, un necunoscut ce este perceput drept perfect, chiar dacă nu este. Un necunoscut în care ființa se poate regăsi, în care poate trăi așa cum își dorește, așa cum își imaginează. Dorința de libertate se manifesta încă de când ne naștem, până când murim și după aceea. Niciodată omul nu se va opri din a spera.

În textul Veronicăi Niculescu intitulat „Cum e lumea”, autoarea ne transmite dorința de libertate a ființei, răsfrântă în două planuri diferite: cel uman și cel animalier, amândouă propunând, până la urmă, aceeași idee, percepție. Dorința de a scăpa, evada din locul de captivitate sufletească și trupească, din locul monoton și a porni spre necunoscutul la care aspire ființa, spre „departe”.

Personajul principal, ursoaica jucăușă Bianca, evadând din cușcă, are posibilitatea de a explora ceea ce, trăind după gratii, nu putea. Această explorare îi aduce fericire, dar, în același timp, în momentul în care exploratul a adus-o într-o situație periculoasă, în care nu se mai simțea liberă, a simțit nevoia de a se duce înapoi în locul închis, din care își dorise să evadeze, știind că acolo era în siguranță lângă mamă și frați. În același timp, tânăra poetă este atrasă de mirajul unui departe încă neexplorat, necunoscut.

Pentru fiecare dintre noi exploratul înseamnă descoperire, dar cu toții știm că acea dorință de descoperire este limitată, iar, de foarte multe ori, sentimentul de frică sau de singurătate ne face să dorim să ne întoarcem spre sigur, spre acel loc banal, dar în care ne simțim liniștiți.

Exploratul ne aduce fericire, dar este o fericire de moment, de fațadă, fericire ce nu se compară cu trăirile din mediul familiar, cunoscut.

Omul niciodată nu se va opri. Niciodată nu va ezita. Niciodată sufletul nu se va opri din a fugi, din a căuta pacea ce poate fi găsită în exterior, dar mai ales în interior, indiferent de vârstă.

Scrisul de mână

de Bianca Ștefan (7 B)

De foarte multe ori, în dorința arzătoare de a evolua, de a ne încadra în tiparele impuse de societatea orbită de nou, de modern, uităm ceea ce ne face să fim noi înșine, uităm ceea ce ne face fericiți... și nu este ușor să ne regăsim sufletul pierdut printre cele mai îndepărtate străzi și cotloane ale acestui mușuroi aglomerat, sufocat de stresul omenirii.

Omul dorește să evolueze, conștient sau inconștient. Dorește să își depășească așteptările și să-și perfecționeze alegerile și greșelile din trecut. Evoluția societății ne face pe toți să ne schimbăm permanent percepțiile asupra lumii în care trăim și chiar asupra ființei noastre, întrebându-ne ce se întâmplă cu noi și cum putem evolua odată cu ceilalți.

Scrisul de mână - amprenta noastră

Scrisul de mână este amprenta noastră, a fiecăruia dintre noi în parte. El ne definește, chiar dacă poate nu realizăm, nu credem sau nu îi dăm importanță acestui lucru. El este amprenta noastră în această lume a evoluției, a tehnologiei și a vitezei. El este cel care ne scoate, cel care ne ajută să evadăm din acest amalgam, mușuroi de oameni orbiți de tehnologie, tehnologie aplicată, adeseori, într-un mod excesiv și nepotrivit.

Scrisul de mână sau cel la calculator?

Eu personal văd scrisul de mână ca pe o modalitate de a ne detașa, măcar puțin, de zgomotul, aglomerația și viteza din jur. Văd scrisul de mână ca pe o amprentă pe care ne-o lăsăm pe foile goale ce capătă viață odată cu momentul în care ne așternem concepțiile, perspectivele noastre asupra unor aspecte ale societății, ale noastre...ale universului.

Scrisul ce implică mijloace precum calculator, telefon, chiar și masină de scris nu are același impact asupra sufletului nostru precum îl are scrisul de mână. Nu simțim acest mod de exprimare ca fiind unul personal, intim ce ne conferă o oarecare stare de meditație, de reflecție. Tehnologia nu ne oferă liniștea de care avem nevoie uneori. Tehnologia ne transformă în niște roboți ce sunt, pe zi ce trece, tot mai solitari și mai depărtați de frumusețea naturii, de frumusețea simplității. Tehnologia ne îndepărtează de noi înșine. Tehnologia ne face să ne punem întrebări, ne face să ne îndoim de capacitățile noastre, de felul în care gândim, simțim și trăim. Tehnologia ne distruge, încet, încet.

Voi considerați că scrisul de mână, folosit pentru a ne exprima în varii domenii și în varii circumstanțe, este mai folositor sau, mai bine spus, mai benefic pentru ființa umană decât cel pe calculator?

DEZBATERI

Despre fericire cu...

...Roberta Ștefan (9 C)

De ce este definită o persoană? Ce o face să fie unică, să iasă în evidență? Cu toții ne naștem, învățăm să mâncăm, să mergem, să vorbim, să comunicăm, cu toții ne supunem, în general, aceluiași reguli ale societății și ne dezvoltăm în mare parte în moduri asemănătoare.

Dar ce ne face, totuși, să fim diferiți? Ce ne formează personalitatea? Cred că un cumul de factori. Încă de când învățăm să vorbim, punem tot felul de întrebări, ca „ce înseamnă asta?”, „ce înseamnă aia?”, la care primim, mai mult sau mai puțin, aceleași răspunsuri și, totuși, nu toți înțelegem același lucru. De ce?

Pentru că nu toată lumea interpretează răspunsurile la fel.

Cu toții avem propriul mod de a gândi și de a discerne, fapt ce conduce la explicații diferite sau la interpretări diferite ale aceluiași teme. Cred că fiecare dintre noi, la un moment dat, ne-am întrebat „ce este fericirea?”. Conform definiției științifice, fericirea este o stare mentală de bine, fiind caracterizată de emoții pozitive sau plăcute, de la mulțumire, la bucurie intensă. Dar este oare doar atât? Poate o propoziție să definească un sentiment atât de profund? Nu cred. Ar fi prea simplu.

De-a lungul timpului, mulți au încercat să o definească. Herman Hesse, un scriitor german, a spus „*Fericirea nu constă în a fi iubit. Fiecare ființă umană are iubire pentru ea însăși și, totuși, sunt mii care trăiesc o existență damnată. Nu, faptul de a fi iubit nu îți aduce fericirea. Dar a iubi, aceasta este fericirea*”. De asemenea, Jules Renard, un dramaturg francez, a spus „*Fericirea rezidă în căutarea ei*”, Alexandre Dumas, un alt scriitor francez, a spus „*Nu există nici fericire, nici nenorocire pe lume; există doar compararea unei stări cu cealaltă și atâta tot. Doar cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire*”. Care este, totuși, definiția corectă? Cred că toate.

Văd fericirea ca pe un sentiment, o emoție sau o stare abstractă, ambiguă. Cum fiecare dintre noi trece prin situații diferite, consider că toată lumea are dreptul de a o interpreta într-un mod propriu, conform experiențelor sale. Un copil poate spune că este fericit atunci când primește o jucărie nouă, așa cum un adolescent poate spune că este fericit când stă cu prietenii sau cum un adult poate spune că este fericit atunci când primește o promovare în cadrul locului său de muncă. Deși sunt explicații vagi și scurte, nu cred că ar putea fi contrazise, întrucât nimeni nu poate simți ce a simțit persoana întrebată. Cred că această stare este definită diferit pentru fiecare individ, în funcție de momentele prin care a trecut și de cum le percepe.

Ce mă face pe mine sau pe tine fericit poate provoca stări total opuse altcuiva. O haină cumpărată unui copil dintr-o familie cu o situație financiară bună poate să nu-i provoace nicio emoție, cum aceeași haină cumpărată unui copil dintr-o familie săracă îi poate provoca fericirea. De aceea, spun că fericirea este într-un total subiectivă, neputând fi definită general.

...Sara Constantinescu (9 C)

Sunt un copil. Trăiesc într-o utopie permanentă. Îmi sclipesc ochii numai când mă gândesc la dulciuri, cred cu tărie în Moș Crăciun și îmi plac la nebunie jucăriile.

Fericirea? Sunt eu în măsură să abordez un asemenea subiect? Nu vom ști niciodată...Glumesc! Sunt o glumeață, am moștenit asta de la tata.

Dar întorcându-mă la tema cu pricina, nu pot să dau o definiție pertinentă, lucru care nici nu cred că este posibil. În momentul de față, simt un conflict interior, pe care nu știu cum să-l interpretez.

A fi sau a nu fi? Dar, pare mai mult că nu este.

Ceasul ticăie, eu scriu și apoi tai tot ce-am scris, iar scriu și iar tai, ca o mașinărie stricată și tind să mă abat continuu de la subiectul inițial. Pereții sunt mai strâmți, ceaiul din fața mea este mai aromat ca niciodată, lumina pare orbitoare și simt broboane reci cum imi inundă fruntea.

Mi-e frică s-o spun verde-n față: nu știu ce este fericirea. De asta n-am s-o fac. Dar nici n-am să mă învărt în cerc, evitând întrebarea. Cred că orice aș răspunde, se va întoarce ca un bumerang împotriva mea.

Nu pot să spun că am simțit-o, cel puțin nu în mod conștient, dar nici că n-am avut parte de ea vreodată. Asta m-ar face complet nerecunoscătoare și superficială. Dar ce este ea? Pare a fi mai mult o fantezie, un sofism, un ideal... Luptăm toată viața pentru fericire, ne creăm tot felul de scenarii în care trăim „viața perfectă” sau în care suntem „fericiți”. Deduc din asta că fericirea coincide cu sfârșitul vieții noastre. Și atunci, mă întreb (retoric), chiar ne dorim să fim fericiți sau ne mulțumim cu lupta care conduce la starea de grație numită „fericire”?

Eu, una, aleg a doua variantă. Și până la așteptata fericire, o să mă bucur de micile mele plăceri nevinovate: să trăiesc în lumea mea în care totul e aproape roz, să-mi alinez păpușile, deși mi se spune că sunt prea mare pentru asta, să aștept cu înfrigurare spiritul Crăciunului, chicotind copilărește sub pătura călduroasă și să gust din dulciurile specifice altor popoare, dacă se poate la ele acasă, dacă nu, se rezolvă și la mine acasă...

Pentru că, acum, asta este pentru mine FERICIREA.

MILOȘ EMMA 5B

DEZBATERI

Selfie, noul hobby

de Ana-Maria Alexandra Badea (9 B)

Într-o dimineață, am ieșit cu prietena mea la o ceainărie și eram foarte entuziasmată să-i povestesc ce mi s-a întâmplat în urmă cu câteva zile. Din nefericire, entuziasmul meu a fost stins destul de repede, din cauza dezinteresului ei.

Care credeți că era marea ei preocupare? Exact! SELFIE-URILE. Dar nu câteva, ci un val de autoportrete care ne-au înecat conversația. Iar ceea ce m-a amuzat profund a fost faptul că dorința pe care mi-am pus-o la vârsta de 8 ani se îndeplinise. Eram invizibilă.

V-ați pus vreodată întrebarea de ce oamenii își fac selfie-uri? Este extrem de simplu. Dorim să fim apreciați, invidiați, și mai ales, să arătăm că încă existăm. Atunci când mergi într-o vacanță, petreci timpul cu cei dragi sau mergi la film e inevitabil să nu spui măcar o dată: „Hai să facem un selfie!” Dar această poză nu va rămâne doar în galeria ta, cu siguranță, ci nerăbdător vei vrea să o postezi pe rețelele de socializare pentru a le arăta celor din jur cât de fericit ești.

Când ne simțim minunat într-un anumit loc ar trebui să avem energia canalizată numai pe acea unică experiență fără să ne lăsăm distrași de această nevoie nestăpânită de a ne captura continuu emoțiile pentru a le transpune în sentimente virtuale.

Am vorbit suficient despre partea psihologică a selfie-urilor. Să ne uităm puțin la evoluția tehnologiei. Dacă ne gândim puțin la ce implică realizarea unui selfie, ajungem la concluzia că această acțiune are semnificația independenței.

Cu ceva timp în urmă depindeam de cineva care să ne facă pozele, dar acum, cu ajutorul tehnologiei avansate, suntem propriii noștri fotografi. Într-un fel acest procedeu este asemănător cu cel al maturizării. Cu fiecare zi ce trece ne

maturizăm scăpând încetul cu încetul de cârjele imaginare de care obișnuiam să ne sprijinim în situațiile în care nu puteam face față.

Chiar dacă ne dorim să vedem doar partea pozitivă a pozelor făcute de noi înșine, trebuie să recunoaștem că există și efecte negative. Selfie-urile obsesiv-compulsive sunt poze care diferă de realitate. Prin intermediul acestora oamenii își ascund imperfecțiunile din dorința de a arăta cât mai aproape de perfecțiune, dar din păcate nu fac altceva decât să-i îndeparteze pe cei din jurul lor. (MAI BINE FII O PIETRICĂ DECÂT UN DIAMANT FALS). Pe lângă acest aspect, ceea ce este cu adevărat îngrijorător este inconștiența oamenilor atunci când își pun viața în pericol pentru a le atrage atenția celorlalți printr-o poză ce se vrea ieșită din comun.

Așa că selfie-ul poate fi prietenul nostru în călătorii, în momentele petrecute cu

familia și prietenii, dar nu trebuie să uităm că aceste amintiri vor avea o amprentă mult mai puternică în sufletul și în memoria noastră decât în memoria unui simplu telefon.

Sper să învățăm să folosim într-un mod mai inteligent tehnologia în viitorul apropiat, dar pentru moment să ne bucurăm de un ceai!

PREZENTARE DE CARTE

ROMANUL ADOLESCENTULUI MIOP de Mircea Eliade

de Smaranda Costache (7 B)

„Romanul adolescentului miop” scris de Mircea Eliade este jurnalul din tinerețe al autorului, în care Eliade își povestește o parte din adolescență, cu toate provocările specifice vârstei. În aparență, tânărul Mircea este un simplu adolescent, cu o înfățișare neatrăgătoare, dar preocupat de lectură și de dezvoltare spirituală. Un băiat rușinos, neapreciat de profesori, neobservat de fete și cu puțini prieteni. Adevărata sa față este cu totul alta: un tânăr revoltat în care clocotește dorința de a dovedi ceva, de a se răzbuna pentru toate umilințele suferite, în căutarea iubirii pe care, atunci când o întâlnește, nu reușește să o trăiască.

Te marchează pasajele în care adolescentul expune o viziune pesimistă asupra vieții, tânărul Mircea neînțelegând rostul de a trăi și punându-și diferite întrebări dificile despre existență. Deși viața lui pare liniștită și lipsită de probleme, frământările interioare ale autorului sunt de nedescris.

Cu toate că „Romanul adolescentului miop” este o carte tristă, care pune în discuție subiecte de reflecție personală, aceasta se termină într-o manieră cât se poate de optimistă, tânărul urmând să înceapă o viață nouă și să lase trecutul în urmă.

O carte dificilă, substanțială. O carte sensibilă, care merită citită.

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR de Lewis Carroll

de Bianca Ștefan (7 B)

V-ați întrebat vreodată dacă sentimentele, emoțiile și percepțiile voastre au fost trăite și de către alte persoane? V-ați întrebat vreodată dacă unele gânduri referitoare la voi și la societatea în care trăim vă fac în vreun fel diferiți?

Cu toții ne-am pus, cel puțin o dată, aceste întrebări. Fiecare dintre noi are momente în care sentimentele și perspectivele noastre asupra lumii ne fac să ne simțim mai... diferiți, chiar dacă acest fenomen este complet normal-până la urmă, cine a definit normalul?!

Normalul este ceea ce credem noi că este normal, corect. Așadar, nu trebuie să ne întrebăm dacă unora aceste trăiri li se par mai mult sau mai puțin „normale”.

În cartea „Alice în Țara Minunilor”, apărută pentru prima dată în anul 1865 la editura MacMillan, autorul Lewis Carroll ne prezintă normalul într-un mod anormal. Ne prezintă descoperirile unei fete, Alice, protagonista cărții, într-o lume a absurdului ce simbolizează societatea noastră. Într-un mod captivant și original, în care ironia este unul dintre principalele moduri de exprimare, întâmplările pline de fantezie și ireale sunt relatate în așa fel încât cititorii, indiferent de vârstă, se pot bucura de frumusețea romanului și, mai ales, se pot regăsi în el. Eu, cel puțin, m-am regăsit în comportamentul lui Alice din diferite situații în care aceasta se simțea neînțeleasă de către lumea din jur ce era încontinuu bulversată.

Pe scurt, cartea ne prezintă întâmplările copilei în această lume ciudată, lume aflată sub pământ. Fata, trecând prin multe aventuri, reușește, la sfârșit, să descopere un lucru vital.

Care credeți că este acel lucru vital pe care fiecare dintre noi ar trebui să-l cunoască? Îl puteți afla numai descoperind misterele și subînțeleșurile cărții pe care o recomand tuturor.

GHENU DIANA 7A

DEDU ALEXANDRA 9A

Interviu Lucia Hossu-Longin

LUCIA HOSSU LONGIN, absolventă a Facultății de Limba și Literatura Română a Universității București, jurnalist de televiziune din 1980, a realizat după 1989 numeroase documentare, selecționate apoi la festivaluri internaționale: „Hobița lui Brâncuși”, „România vs Cheng”, „Visul”, „Baricada”, „Urmas de martir”, „Zbor deasupra unui cuib de oameni”, „13-15 iunie, Mineriada oră cu oră”, „Sebastian” (selecție la Prix Italia, 2006), „Regele nu moare” (selecție la Festivalul Internațional de Televiziune de la Biarritz, Franța, 2009). Începe în 1991 realizarea documentarului „Memorialul Durerii”, la TVR, serial consacrat spațiului concentraționar românesc și rezistenței românilor în fața comunismului, care a ajuns la peste 250 de episoade difuzate, a primit nenumărate premii interne și internaționale, a ajuns în Arhiva Hoover din Statele Unite și e considerat cel mai important produs jurnalistic dedicat victimelor comunismului românesc. Este autoarea cărților-document „Memorialul Durerii –Seria Neagră, Întuneric și lumină și O istorie care nu se învață la școală”-3 volume, „Față în față cu generalul Ion Mihai Pacepa”, „Oamenii mari care au făcut România Mare” și „Credința nepieritoare”.

1. Stimată doamnă Lucia Hossu-Longin, sunteți una dintre cele mai active conștiințe ale perioadei contemporane și un model pentru orice tânăr cu spirit civic. Ne face o deosebită onoare posibilitatea de a discuta cu dumneavoastră pe teme de interes pentru cititorii noștri. În primul rând, dorim să aflăm care este părerea dumneavoastră despre actualul sistem de învățământ, raportându-l la epocile anterioare și, de ce nu, la alte sisteme contemporane.

Îmi este greu să formulez păreri avizate despre un domeniu cu care nu sunt într-o relație directă, dar, din discuțiile pe care le am permanent cu nepoții mei, pot să spun că învățământul românesc este împovăraător, nu lasă deloc spațiu copiilor pentru recreere, creativitate, joacă. Trebuie să învețe, ca niște papagali, textele dictate la ore sau luate din manuale, fără a le fi solicitate în vreun fel contribuția și gândirea, apoi sunt copleșiți de teme și proiecte care le sufocă orice altă activitate. În Statele Unite elevii nu au lecții de făcut acasă, iar asta înseamnă timp pentru sport, lectură, creație, relaționare cu familia și cu prietenii.

2. Care considerați că sunt valorile tinerei generații și cum ar putea contribui învățământul la o apropiere mai accentuată de ceea ce considerați a fi adevărate valori necesare evoluției optime a societății românești?

Am avut mai multe întâlniri cu elevi de liceu, în care am discutat pe marginea filmelor din seria „Memorialul Durerii” și am constatat cât de dornici sunt să se implice, să conteze, să facă ceva important, în termeni mari vorbind, chiar să salveze lumea. Dar nu sunt lăsați, nu au vreun sprijin, nu sunt încurajați să facă ceva din toate astea. Nu li se permite să se implice în proiecte serioase, creative. Trebuie să-i lăsăm să participe la activități educativ-sociale importante. M-am bucurat foarte mult la un moment

dat când una din nepoatele mele a organizat un grup prin care ajuta colegii bolnavi. Trebuie cultivate în rândul lor bunătatea, empatia, spiritul de solidaritate, dorința de a face ceva bun pentru oameni.

3. Care sunt, în opinia dumneavoastră, consecințele utilizării noilor tehnologii de la vârste din ce în ce mai mici?

Sunt adepta folosirii lor de la orice vârstă care le permite înțelegerea și implicarea. Nu mă deranjează tabletele, laptopurile și telefoanele inteligente, dimpotrivă, consider că sunt un mare ajutor pentru copii. E un trend al societății pe care îl urmează cu foarte multă aplicație. Cred, în același timp, că învățământul trebuie să profite de acest ajutor tehnologic extraordinar și trebuie să se adapteze.

4. Este cu adevărat necesar ca elevii, tinerii, să cunoască în profunzime istoria țării sau e suficient să fie pregătiți pentru a se integra optim într-o societate informatizată?

Clar, e necesar să cunoască istoria, dar uitați-vă într-un manual de istorie și veți vedea cât de plictisitoare e, așa cum e prezentată de vechii și noii confecționari de manuale! Istoria noastră este fermecătoare, fie că ne referim la marii voievozi, fie că vorbim de recenta aniversare a Centenarului Marii Uniri. Toate personalitățile care se înscriu în generația eroică a evenimentului de la 1 Decembrie 1918 au biografii minunate, din care poți învăța imens. Căutați acest moment uriaș al României într-un manual de istorie și veți constata că e tratat într-un paragraf de o jumătate de pagină și e însoțit de informații superficiale iar de bравii lideri care au făcut Unirea nu se vorbește nimic. În acest mod suntem un popor condamnat să nu avem eroi și să rămânem cu memoria fixată la Vasile Roaită și la Ceaușescu, tânărul cizmar revoluționar.

5. Ce valori adevărate din perioada comunistă au dispărut în zilele noastre și cu ce efect?

Nu rețin vreo valoare autentică, adevărată, a perioadei comuniste.

INTERVIU

6. Vă propunem acum să vă întoarceți la anii copilăriei și să ne spuneți care erau cele mai intense bucurii ale dumneavoastră și care erau lecturile preferate.

Cele mai mari bucurii se petreceau când intram în posesia unei cărți noi și abia așteptam s-o citesc. În acea perioadă se citea foarte mult, mult mai mult decât acum, în principal pentru că, în afara căminului, nu exista nimic interesant. Cartea era refugiu, delectare, prieten, televizor. Aparițiile titlurilor importante generau un interes enorm. La lansarea romanului „Cel mai iubit dintre pământeni”, al lui Marin Preda, au fost cozi neîntrerupte timp de 48 de ore. Cărțile semnate Nicolae Breban erau considerate adevărate trofee, atât de greu se obțineau. Cele mai împrumutate obiecte ale vremii erau cărțile. Eu citeam cu mare interes și cu pasiune clasicii ruși, eram fascinată de Dostoievski, o miză foarte înaltă pentru mine, o elevă din clasa a opta. Mă copleșeau romancierii autohtoni, citeam criticii noștri. Nicolae Breban, Nicolae Manolescu, Augustin Buzura, Marin Preda, Nichita Stănescu au fost idoli generației mele. Greu de găsit astăzi o asemenea emulație pentru literatură.

7. Ce însemna un bun profesor pentru copilul care ați fost și ce înseamnă acum?

Pentru copilul care am fost, un profesor bun era cel care mă făcea să iubesc materia pe care o predă. Era vorba și de vocație, dar, mai ales, era acea dedicare a profesorului care depășea cadrul strict al relației oficiale cu elevul. Aveam dascăli, în adevăratul sens al cuvântului. Astăzi, e greu de găsit asemenea tipologie didactică. Aflu, cu stupefacție, că există profesori care se poartă ca niște căpcăuni, terorizând elevii. Interesul pentru o materie nu se obține niciodată cu biciul, cu pedeapsa, cu amenințări. Notorietatea nu trebuie obținută cu note mici. E trist că oamenii de la catedră nu sunt preocupați de ideea de a-i cucerii pe copii prin lecții scilicitoare, prin prestații personale.

8. Ce rol credeți că are lectura în existența unui adult și a unui copil, a unui tânăr?

Lectura este esențială, e axa lumii unui tânăr. Te face om, te învață să trăiești ceea ce nu poți trăi la vârsta ta. Te salvează din momente grele, îți oferă un refugiu excepțional din punct de vedere intelectual. Și asta se aplică, evident, tuturor vârstelor. Personal, am traversat recent o perioadă dificilă din punctul de vedere al sănătății și dacă nu aveam cărțile nu știu cum aș fi supraviețuit. Din păcate, școala de azi nu dezvoltă în niciun fel această voluptate a cititului. E trist că, instituțional, sistemul de învățământ românesc nu e deloc conectat lecturii, nu o favorizează în vreun fel.

9. Cum pot fi copiii apropiați de carte într-o lume în care noile tehnologii câștigă tot mai mult teren, atrăgându-i aproape în totalitate?

Nu există nicio incompatibilitate între tehnologie și carte. Dimpotrivă. Cititul, sub toate formele lui, e favorizat de abundența de informație oferită de internet, de rețelele sociale și de tehnica de ultimă oră. Trebuie doar să găsești calea de a insufla elevilor dorința de a folosi tehnologia în folosul lor. N-am auzit în vreo clasă de un concurs organizat de profesor cu privire la cărțile pe care le citesc copiii. Sau să fie declarați olimpicii clasei cei care, precum alpinisții, se ridică pe culmile cunoașterii și citesc mult.

10. Ați avut, probabil, în existența dumneavoastră, și momente de cumpănă. Cum le-ați depășit, ce filosofie de viață vă guvernează existența?

În fiecare viață apare, la un moment dat, un punct de inflexiune, o schimbare de destin. Pentru mine acest moment a fost în decembrie 1989. Lucram la o redacție literar-artistică a TVR, dar nu aveam voie să apar, nici măcar să mi se vadă un prim-plan pe parcursul unui interviu. Asta era cerința, trebuia să nu existăm, să ne depersonalizăm. A venit acel moment de acum 30 de ani și m-am simțit un om liber să spun adevărul, să mi-l asum deschis, să am curajul de a-mi susține propriile puncte de vedere. Am putut să-mi realizez filmele cu suflet și cu conștiință. Acesta este, de fapt, Polul Nord al căutărilor noastre, să fii tu însuși, să faci cu mare voință ceea ce ți-ai propus și să faci totul în spiritul adevărului. Pentru societatea de azi e important, chiar esențial, să spui adevărul, să crezi în el și să nu îngădui nicio mistificare a lui. Nu e ușor, dar merită să lupți pentru asta.

Am ajuns la final, moment în care vă mulțumim pentru răspunsuri și vă dorim viață lungă, împlinită!

Selfie cervantin

de Bianca Vasile (12 A)

1. Cum ți-ai descrie anii de generală? Dar cei de liceu aici? *Generală a fost foarte amuzantă și plină de schimbări de la un an la altul, aici am legat cele mai multe și puternice prietenii. Liceul a fost plăcut, aici am aflat ulterior că am învățat multe lucruri de bază care mă ajută în diferite situații, așa că recomand să fii mai atenți la orele doamnei Hila și ale doamnei Concioiu în special=))).*

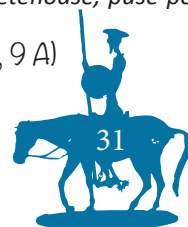
2. Înainte, respectiv când erai în clasa a 9-a, a 10-a, erau probleme așa de mari ca acum legate de social media?

În „generația mea”, nu prea puneam nimeni accent pe social media, nu știu dacă cei care sunt acum în primii ani de liceu au crescut cu ask fm, dar pot să zic că eu cred că acel site ne -a “călit” pe noi=))), dar da, nu prea dădeam importanță social mediei și de multe ori postam și trimiteam între noi poze în diferite ipostaze caraghioase fără să le considerăm jenante sau degradante. În plus, nu prea ne jigream mai deep decât ne ducea mentalitatea de la vârsta aia=))).

3. Cum ai descrie capitolul APARENȚĂ VS ESENȚĂ raportat la liceul nostru?

Domnul Ciocaniu a făcut dezbateri întregi cu noi pe subiectul ăsta, deci cred că pot să spun că aparența liceului este mai simplă și mai monotona decât esența lui sau, pe de altă parte, pare pompos și pretențios din ce știu alții, dar așa cum îl știu eu este exact opusul, cu firi prietenoase, puse pe glume și mereu cu subiecte de discuții!

Chestionar aplicat de Kami (Camelia Costea, 9 A)

HARTA PERSONALITĂȚII

Dragi elevi, într-un număr mai vechi al revistei v-am propus acest exercițiu de introspecție și de creativitate, sub forma unui proiect care să vă reprezinte personalitatea prin metafore vizuale, plastice (insule ale pasiunilor, peșteri ale calităților su ale defectelor, vulcani ori cascade ale sentimentelor). Colegii voștri din clasa a V-a B au răspuns cu entuziasm acestei provocări, surprinzându-ne prin profunzimea autocunoașterii și prin ingeniozitate. Vă lăsăm să îi descoperiți pe doi dintre ei.

Prof. Loredana Secri

Nicolas Rădulescu (5 B)

Atunci când suntem mici, majoritatea dintre noi experimentăm ce înseamnă bucuria. Este prima emoție pe care părinții își doresc să o simțim, apoi apare și disconfortul și uite așa învățăm ce sunt tristețea sau furia, fără să știm să le numim. Mai târziu apar gusturile alimentare și odată cu ele învățăm pentru prima oară dezgustul. Frica... cred că o învățăm mult mai târziu, odată cu explorarea mediului înconjurător. Prin urmare, ne place sau nu, cred că emoțiile ne definesc caracterul, ne fac să fim cine suntem, le conținem pe toate chiar dacă le „eliberăm” treptat sau în funcție de context.

FURIA:

Am reprezentat furia printr-un vulcan care erupe, pentru că atunci când sunt furios este ca o erupție de emoții negative care vor să iasă afară. Furia ne determină să ne apreciem corect și să ne apărăm punctul de vedere, dar nu trebuie asociată cu violența fizică sau verbală.

FRICA:

Am reprezentat frica printr-o peșteră cu mai multe semne de avertizare care ne indică pericolul și necunoscutul. Consider că orice om, oricât de curajos ar fi, are fricile lui, iar toate aceste frici au la bază necunoscutul și faptul că nu putem anticipa ce va urma. Frica este un mecanism de apărare al instinctului de supraviețuire care apare ca răspuns la o amenințare concretă, exterioară, de obicei negativă. Ne ajută să ne ferim de pericole.

TRISTEȚEA:

Am reprezentat tristețea printr-un deșert care are un semn în mijloc pe care scrie „BINE AI VENIT ÎN NICĂIERI”. Populație: 0. Am ales acest lucru, deoarece, atunci când sunt trist, mă simt ca și cum aș fi singur într-un loc pustiu. Tristețea ne ajută să apreciem lucrurile pozitive din viața noastră. Tristețea se instalează, de obicei, ca urmare a unei pierderi, de orice fel.

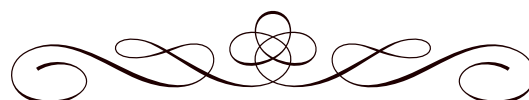
DEZGUSTUL:

Am reprezentat dezgustul printr-un măr stricat, deoarece nu îmi place să văd fructe stricate, iar dacă văd un fruct cu o singură lovitură, refuz să-l mănânc. Am mai desenat și o vânătă, deoarece este singura legumă pe care nu îmi place să o consum. Dezgustul este un sentiment de respingere fizică sau morală, a unui lucru sau fapt considerat murdar, nesănătos, imoral, dezgustător. Această emoție ne ajută să ne apărăm de lucrurile care nu ne plac.

BUCURIA:

Bucuria pentru mine este reprezentată de lucrurile care îmi fac plăcere. Bucuria este o emoție pozitivă care ne dă o stare de bine. Ea este starea opusă tristeții. Fiecare om se bucură de lucruri diferite. Bucuria mea este reprezentată de: mingea de baschet pentru că îmi place să joc baschet cu prietenii mei, pensula deoarece îmi place să pictez în timpul liber și figurina lego pentru că îmi place să construiesc diverse lucruri. De asemenea, aici am o amintire dragă mie, din clasa a 4 -a, o fostă tobă pe care acum am transformat-o într-o figurină ciufulită, pe care vreau să o păstrez în continuare, pentru că îmi amintește de fosta mea învățătoare.

Acesta sunt eu.

CANDIDUL NETEMPERAT

Ștefan Boeriu (5 B)

Motto: I'm TNT
I'm Dynamite

Harta personalității mele are mai multe insule:
a Familiei, a Prieteniei, a Fotbalului.

Iată ce am scris pentru Insula Fotbalului:
Fotbalul este pasiunea mea și joc cu plăcere. Pe această
„insulă” trebuie să fii un bun sportiv, să fii competitiv și să ai
multă ambiție.

„Cele mai mari performanțe în sport vin atunci când mintea e
calmă ca un lac de sticlă.”

Timothy Gallwey

CONTINUARE „CĂLIN (FILE DIN POVESTE)”

de Alexandra Nasta (8 A)

Nunta era minunată. Și insectele, și oamenii împreună cu celelalte creaturi se distrau de minune.

Dintr-odată se ridică unul dintre zmeii invitați și spune:

– Nu știu ce a fost în capul vostru de m-ați invitat la nuntă, dar rău ați făcut... (Un mic adevăr: Zmeul băuse o carafă întreagă de vin).

Și imediat, zmeul se repede la fata de împărat și o duce la castelul său. (Nu știu cum a făcut acest lucru... Să presupunem că pur și simplu a apărut la castelul său, deoarece presupunerea este foarte folositoare în multe probleme matematice și, evident, contribuie la rezolvarea acestora cu o condiție: Să fie demonstrată mai târziu. Odată ce presupunerea este demonstrată, e OK. Chestia asta funcționează ca un fel de afacere).

Cum ar trebui să fie continuarea, dacă acesta ar fi un basm normal:

Călin ia forma de zburător și zboară până la castelul zmeului. Când ajunge, îl înfruntă pe zmeu și îl doboară, astfel luând-o pe fata de împărat. Se întorc la locul unde aveau loc nunțile și continuă petrecerea...

Plictisitor!!! Și... Pentru că acest basm nu este normal, continuarea este aceasta:

Călin ia forma de zburător și zboară împreună cu insectele luptătoare venite la nunta fluturelui și a viorelei, care au insistat să-l ajute în recuperarea fetei.

Când ajung la castel, îl văd pe zmeu cu un buzdugan uriaș în mână, spunând:

– În sfârșit ai venit, Călin! Haide să ne duelăm!

Călin țipă cu un glas subțire și se ascunde după un butoi. Zmeul râde și se duce spre locul unde este ascuns Călin. Dar... Aude o voce:

– Hei! Tu, urâtule! Înfruntă-mă pe mine mai întâi!

Era un purice... (Nu știu cum a zburat puricele până acolo, dar acesta este un basm, așa că orice se poate întâmpla... Totuși, dacă așa face o presupunere, nu ar fi plauzibilă. Adică... Zmeul putea să zboare, deci... Era posibil ca el să ajungă la castel. La purice, e puțin mai greu... Pot presupune că a rezistat pe umărul lui Călin în timp ce acesta zbura... Mda, e cea mai credibilă soluție).

MANKOOSH NAZEK 5A

Puricele luă un buzdugan de 3,14159265 mai mare decât cel pe care îl avea zmeul. (3,14159265 este numărul irațional π , care ajută și la aflarea ariei cercului. Din păcate, nu am reușit să scriu toate zecimalele lui π ... Un alt mic adevăr: π este infinit.) Puricele își învârti buzduganul deasupra capului său: (Iată, încă un adevăr: Puricele era prea puternic pentru zmeu).

– Mă dau bătut! zise zmeul speriat în timp ce fugea de purice.

Când vede că zmeul a dat bir cu fugiții, Călin iese din mirobolanta lui ascunzătoare și îi mulțumește puricelui din tot sufletul. O ia pe fata de împărat și se duc cu toții la locul unde avea loc nunta. (Un alt mic adevăr, din nou: Fata credea că frumosul Călin a învins zmeul).

Când au ajuns, împăratul știa cine a învins zmeul, deoarece fusese informat de țânțari... Când a aflat fata... Ei bine, nu prea i-a păsat.

– Așa că eroul nostru este... PURICELE! zise împăratul. Și, pentru că ne-a salvat, va primi o parte din împărăție.

– Yey! Apropo, mă numesc Menelaus, zise puricele. (Menelaus a conceput o teoremă, iar prin reciproca teoremei sale se poate demonstra că 3 puncte sunt coliniare.)

FESTINA LENTE...

de Ștefan Tudose (8 A)

Domnul Georgescu se afla în tribunele celui mai mare stadion de fotbal pentru amatori din Ploiești. Era finala campionatului național de fotbal pentru amatori „Gică Hagi”. Fratele domnului Georgescu juca în echipa „Șoimii de aur”, cea mai puternică din cartierul de proveniență. De când îl știa dl Georgescu, Mihai a fost pasionat de fotbal.

Meciul de-abia începuse. Stadionul era pe jumătate plin cu rude, prieteni și colegi de muncă ai jucătorilor. Mingea fusese pusă în mișcare de către picioarele agile ale Șoimilor aurii. Însă meciul părea să fie în favoarea echipei adverse. Cu fiecare gol dat de Șoimi, „Șopârlele vinete” dădeau două. Peste jumătate de oră, scorul era de 4-8 pentru Șopârle. Moralul jucătorilor părea foarte scăzut. Mai ales cel al fratelui dlui Georgescu. Acesta așteptase și se antrenase pentru meci luni bune.

Deodată, din cer începură să picure, rând pe rând, stropi de apă. Asta nu era un deranj pentru jucători. Erau obișnuiți să joace pe ploaie. Însă, când din nori începură să cadă fulgi de nea amestecați cu bucăți de gheață, deja era prea mult. Arbitrul suflă în fluierul său și opri meciul. Toți oamenii, spectatori și jucători, se adunară la adăpost sub tribune.

BĂNICĂ ALEXIA 9B

Șoimii și Șopârlele țipau la arbitru „Putem termina meciul! Hai, reîncepe partida!”. Arbitrul, încăpățânat, nu acceptă.

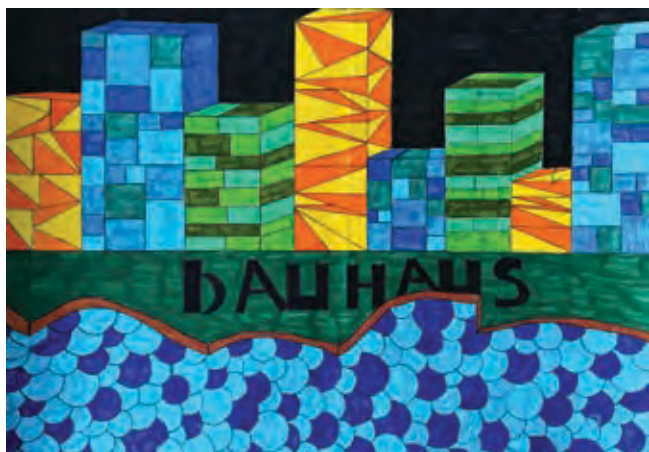
Peste ceva timp, domnul care avea grijă de stadion veni să le spună că, dacă nu vor începe partida în 7 minute, regulile locației spun că stadionul se va închide.

Auzind veștile, jucătorii cereau aprig arbitrului să reînceapă jocul, dar acesta doar dădea din cap și le zicea că, dacă ploaia nu se oprește, nimeni nu iese pe teren. „Hai, bre! Zici că avem 5 ani!” zice unul. „Bă, suflu eu în fluierul ăla dacă nu o faci tu! Poate-ți dau și una cât o faci!”. Arbitrul: neclintit. Dl Georgescu era destul de fericit. Poate are șansa să ajungă mai repede acasă. Îi era puțin foame.

În acel moment, cerul se limpezi, lăsând razele soarelui palid să pătrundă printre norii gri.

Jocul putea reîncepe. Balonul se repuse în mișcare și, cu forțele recăpătate în pauza neașteptată, Șoimii își învinseseră adversarii cu 10-9.

Fratele dlui Georgescu vorbi despre cât de bine a jucat partida aceea tot drumul de întoarcere. Georgescu se gândea doar cât e de nerăbdător să mănânce sendvișul ce-l aștepta acasă...

NĂSTASE BIANCA 9B

AVIONUL. CE? CUM?

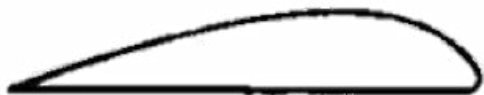
de Andrei Raiciu, Sorina Maican și Tiberiu Nicolau (5 B)

Probabil că unii dintre voi ați zburat cu avionul. Dacă da, probabil că v-ați întrebat cum este posibil faptul că acea nebulie din metal masiv, care cântărește în jur de 100 de tone, poate zbura la viteze de aproximativ 800 de km/h și la o altitudine de 12 000 de metri înălțime.

Avioanele există de aproximativ un secol. Totul a început cu germanul Otto Lilienthal(1848-1896), care între anii 1880 și 1896 a construit planoare care au zburat cu succes; povestea continuă cu frații Wright, care în data de 17 decembrie 1903 au efectuat primul zbor autopropulsat cu o aeronavă mai grea decât aerul. Dar cum au reușit acești oameni să înceapă era avioanelor, care continuă și în prezent? Acum vă vom arăta cum acești oameni au reușit să zboare prin trei elemente simplificate foarte mult, în realitate fiind mult mai complicate.

1. Aripa

Aripa este secțiunea din avion care creează portanța. Portanța este forța care împinge un avion în sus. Aceasta este creată de forma specială a aripii, care se numește Airfoil. Ea arată cam așa:

După cum vedeți, datorită formei curbate a aripii, aerul de deasupra aripii are de parcurs o distanță mai mare decât cel de dedesubtul ei. Astfel, aerul de deasupra aripii circulă mai repede decât cel de dedesubtul ei, așa că aerul de deasupra ajunge la capătul aripii mai repede decât cel de dedesubtul acesteia; astfel, tot aerul este împins în jos, creând portanța.

2. Forțele care acționează asupra unui avion în timpul zborului

Există patru forțe care acționează asupra unui avion în timpul zborului. Acestea sunt:

-Portanța
(este forța care împinge avionul în sus)

-Greutatea+Gravitația
(sunt forțele ce trag avionul în jos)

-Tracțiunea
(este forța care împinge avionul înainte)

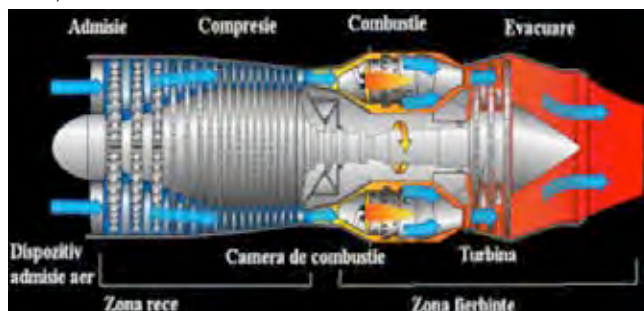
-Rezistența la înaintare
(este forța care încetinește avionul)

Fără aceste forțe un avion nu ar putea zbura.

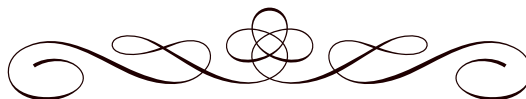

3. Motorul

Motorul este componenta avionului care îl propulsează. El funcționează astfel: aerul este aspirat în motor de ventilatorul din față. Apoi, o parte din aer se duce în zona bypass (adică trece pe lângă compresoare, camera de combustie și turbine. Acest lucru face motoarele moderne atât de eficiente), iar restul aerului se duce în zona primară unde este comprimat (micșorat) de compresoarele cu presiune mare și cele cu presiune mică. Apoi, în camera de combustie, aerul comprimat este amestecat cu kerosen (combustibilul avionului) și ars. Astfel, aerul este accelerat foarte mult, transferându-și energia către turbine care apoi învârt compresoarele și ventilatorul. După aceea, aerul este împins cu viteză foarte mare din motor propulsând avionul în față.

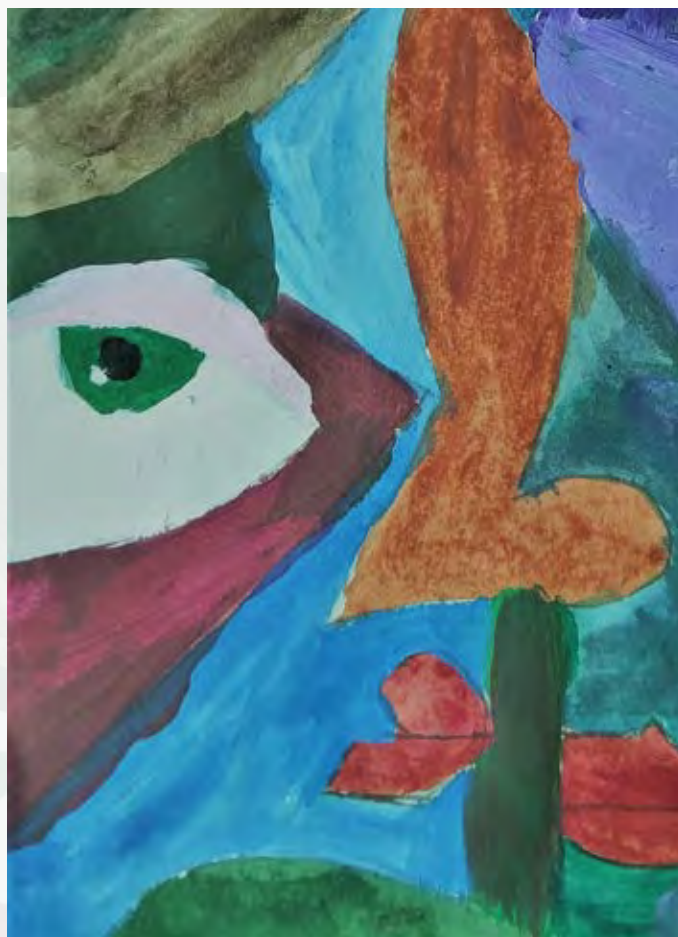
Sperăm că v-a plăcut această introducere în lumea avioanelor și că v-am stârnit interesul în legătură cu ele!!!

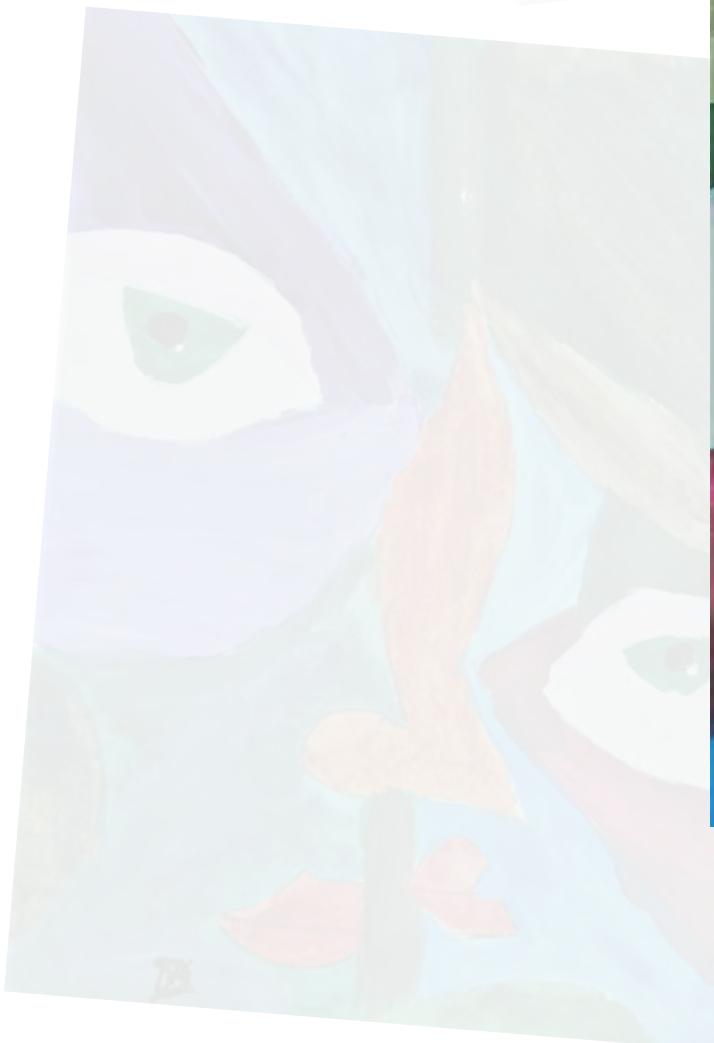
EXPO

GHENU DIANA, 7A

CONSTANTINESCU MARIA, 7A

EXPO

CĂRĂBĂȚ DAVID 7A

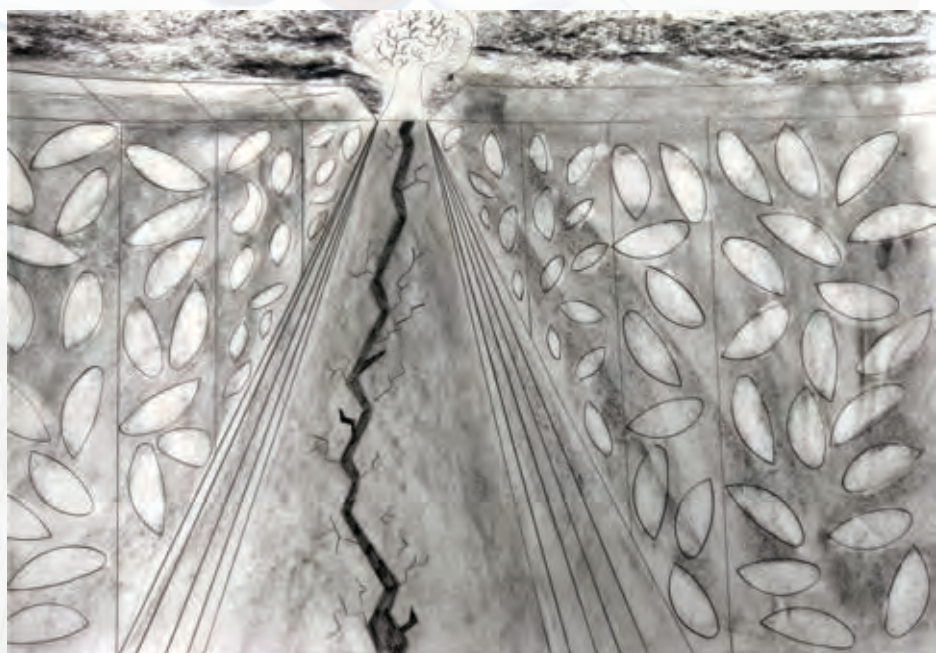
EXPO

NOVAC AMALIA 5A

COSAC ANCA, 7A

REVISTA ȘCOLARĂ
"DON QUIJOTE"
NR. 1/2020
ISSN 2601-3231
ISSN-L 2601-3231

